

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
26 FEBRUARI 1932 - No. 39

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

KERMISGELAG

BIJ 'T CLOVENIERSGILDE TE SCHERPENISSE

HET CLOVENIERSGILDE TE SCHERPENISSE

Het tegenwoordige bestuur van het Cloveniersgilde te Scherpenisse, welke instelling dateert van 1594 en nog altijd bestaat, al is het dan ook onder geheel andere omstandigheden.

Wanneer we iets over de beteekenis van het gildewezen willen zeggen, dan kan dit maar zeer in 't algemeen zijn. Immers, over het ontstaan en de beteekenis van dit Middeleeuwsche instituut bestaat zooveel literatuur, dat van een eenigszins overzichtelijke behandeling daarvan in 'n blad als het onze geen sprake kan zijn.

De late Middeleeuwen kenmerken zich door het opkomen van den burgerstand. Vóór dien tijd kende men als standen slechts den adel en de geestelijkheid. De overige menschen waren lijfeigenen of hoorigen. Langzamerhand echter weet dit overig deel zich min of meer vrij te maken. Het gaat zich zijn economische macht bewust worden, en wanneer de lijfeigenschap verdwenen is, maar de adel nog steeds rechten doet gelden, die men niet meer als rechten erkent, voelt de z.g. derde stand de noodzakelijkheid, zich weerbaar te maken.

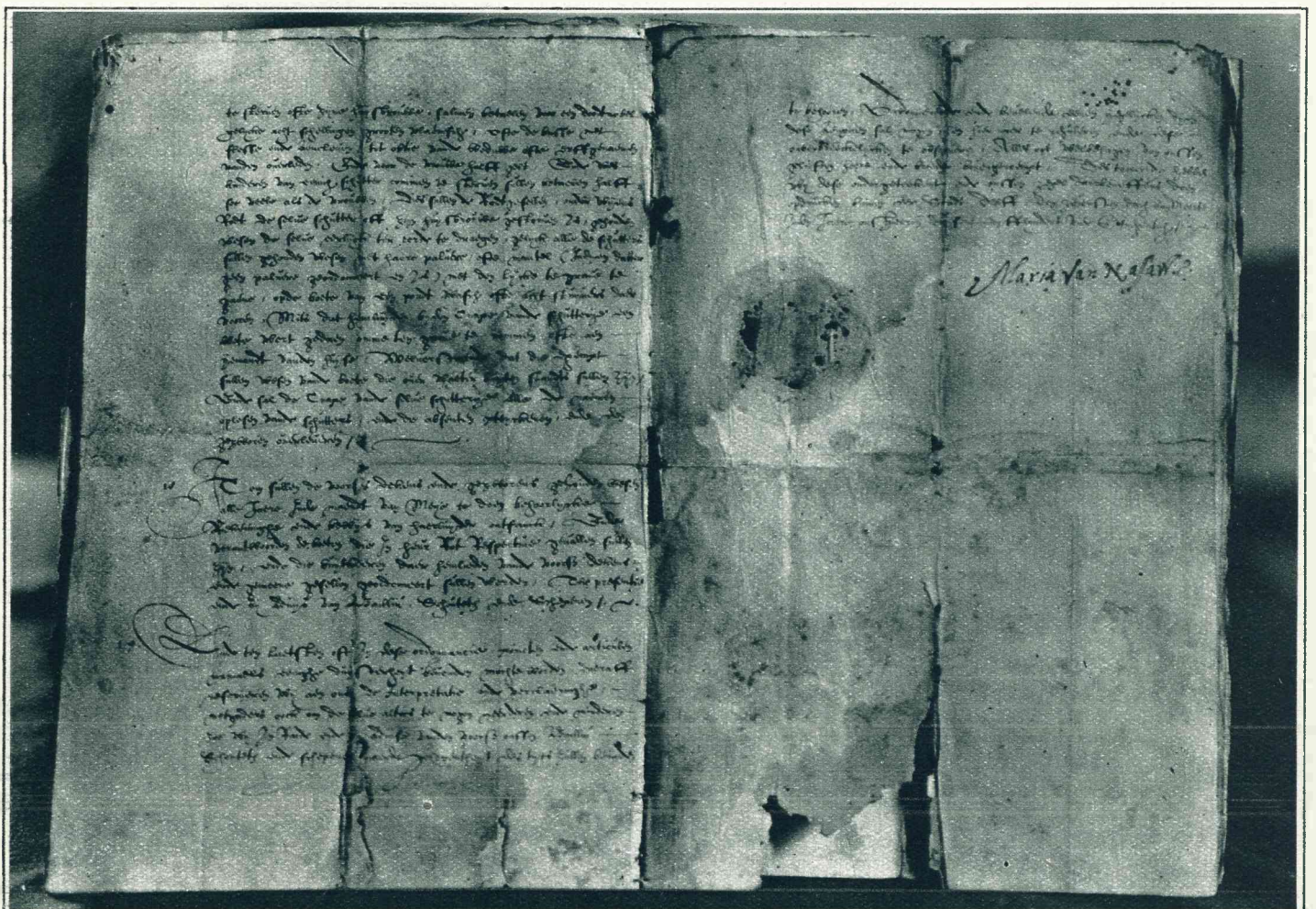
De beteekenis van het gilde is dan ook wel niet op de eerste plaats een organisatie van beroepen, maar veeleer een weerstand tegen den adel. De gilden beheerschen al spoedig de steden, en in de latere Middeleeuwen zien wij, hoe ze strijden tegen den adel; een strijd dien zij ten slotte ook winnen.

Overigens was het gilde een vereeniging van vakgenooten. Het gilde wilde het beroep hooghouden; tevens hield het veelal een reeks van geregelde samenkomsten; ook hielpen de broeders elkaar, en was een begrafenisfonds in dien tijd ook al geen zeldzaamheid.

Hiermede is echter de beteekenis van het begrip gilde niet uitgeput. Ook vele andere organisaties, welke alleen op ontspanning waren gericht, en

welke leden aan letterkunde deden of den wapenhandel beoefenden, waren onder dezen naam bekend.

In Goes had men b.v. de volgende gilden: Schippersgilde, Smedengilde, Bakkersgilde, Kleermakersgilde, Kramersgilde, Timmerliedengilde, Brandewijnverkoopersgilde, Schoen- en Garelmakersgilde, Chirurgijngilde, Beenhouwersgilde, Wevers- en Hoedenmakersgilde, Pannelliedengilde, Bierdragersgilde en Arbeidersgilde.

Het reglement van het Cloveniersgilde te Scherpenisse, door Maria van Nassau, die de oprichtster van het gilde is, onderteekend.

Men ziet dus, dat alle takken van bedrijf zich in gilden organiseerden. De gilden bleven voortbestaan tot zij tijdens de Bataafsche republiek werden afgeschaft.

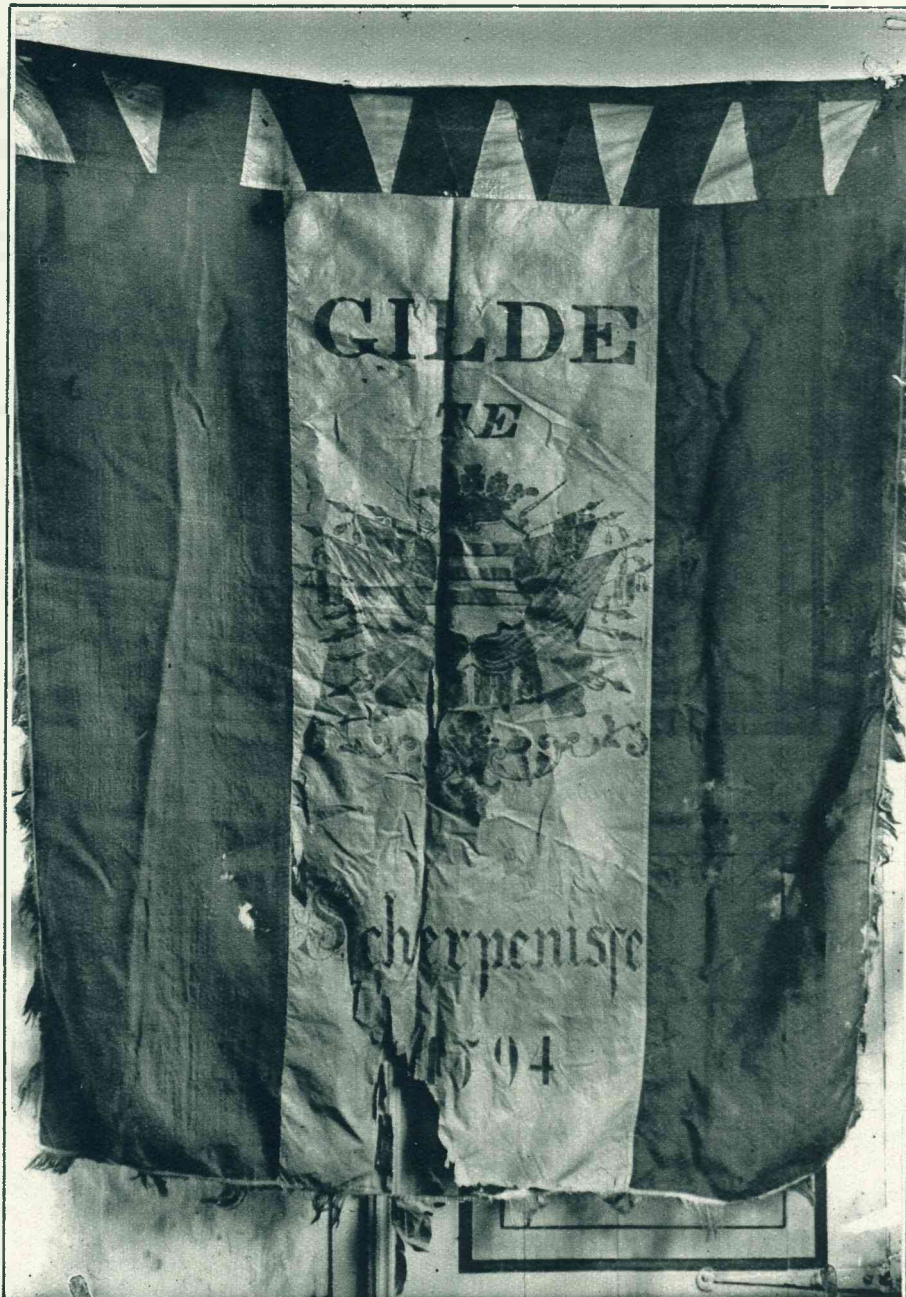
Echter bleven vele gebruiken nog in eere. Ook in Zeeland. Verschillende dorpen kennen nog een gilde, dat hoofdzakelijk een vereeniging voor ontspanning is geworden; costuums en waardigheden worden nog meermalen bij de begrafenis van een der gildebroeders vertoond.

In den Zeeuwschen Volksalmanak deelt J. Was een en ander mee over het schuttersgilde te Scherpenisse, dat nog heden ten dage bestaat. Het werd in 1594 opgericht door Maria van Nassau. Het reglement bepaalde o.a. het volgende: Het gilde zal bestaan uit 56 „goede en de eerlijke personen,” te kiezen door den baljuw, schout en schepenen. Deze leden moeten ouder dan 18 en jonger dan 60 jaar zijn. Niemand kan uittreden, tenzij hij den leeftijd van 60 jaar bereikt, over-

lijdt, arm wordt of zijn goederen verbeurt. Zij moeten de stad verdedigen, en zich daartoe oefenen. Tot de werkzaamheden behoort ook het gaai schieten. Voorts is het op straf van boete verboden, „quade, leelijke spijtige woorden” te spreken tegen de bestuursleden van het gilde. Bij huwelijk geeft het lid een bijdrage; wanneer een van de leden sterft, dragen alle andere bij, en zijn tevens verplicht mee te gaan achter de kist.

Deze laatste ver-

← Het gilde van Scherpenisse heeft verschillende eigendommen; o.a. een zilveren, gekroonden vogel met opstaande vleugels, die bij de begrafenis van een der leden op de doodkist wordt geplaatst met de beide afhangende schilden.

Het vaandel van de oprichting wordt nog in eere gehouden, maar heeft erg geleden. Koning Willem III kreeg het eenmaal bij een bezoek aan Scherpenisse ten geschenke, maar sinds 1922 is het weer terug in Scherpenisse.

plichting bestaat, wanneer we ons niet vergissen, ook thans nog.

J. Was vermeldt voorts, dat het lijkgaan achter kinderen voor 40 cent kon worden afgekocht.

Het gilde te Scherpenisse heeft verschillende eigendommen, zooals een zilveren, gekroonden vogel met opstaande vleugels, die op 't dekstuk van de doodkist kan worden geplaatst.

Voorts is er een schild met een zwaren, zilveren ketting, waarin een gekroond wapen met bloemkrans aan de eene, twee gekruiste geweren aan de andere zijde. Dit hangt aan de eene zijde van den vogel. Aan den anderen kant hangt een dito schild, met ongeveer dezelfde emblemen.

Dit is dan ongeveer alles, wat er van het gilde overbleef. Als economisch instituut is het verdwenen, zoodra het zijn beteekenis verloor. Maar sommige vermaken, als het gaaischieten, en talrijke voorwerpen, welke aan een periode van bloei herinneren, bleven tot op heden bestaan.

← Het gilde van Scherpenisse is hoofdzakelijk een vereeniging voor ontspanning geworden. Eenmaal in het jaar in de Pinksterweek wordt feest gevierd en bier gedronken op het Raadhuis. 't Is het eenigste gebruik dat hier nog over is van 't oude gilde. Het bier wordt geschonken uit de oude timmen kannen, die ook blijkbaar van de oprichting dateeren.

Een open-
luchtdiner.

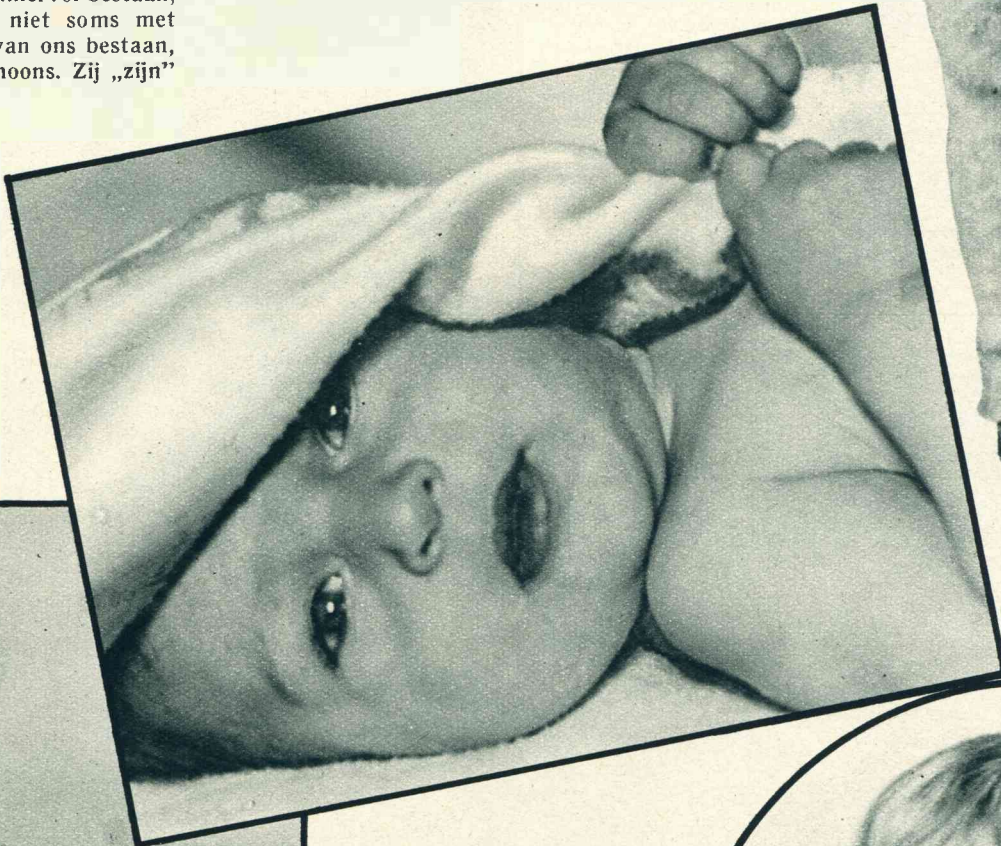
KINDEREN...

Gaarne ruimen wij hier een plaats in voor een hoog-gestemd artikel van de hand van den begaafden Vlaamschen schrijver Lode Zielens.

Nu wij ons over het papier buigen en over „Kinderen” schrijven willen, worden wij een sekonde zeer stil en zijgt een wonderbare ontroering in ons hart. Kinderen, wát zijn ze niet? Wát beteekenen zij niet in ons kommervol bestaan, en welk een zorgen brengen zij niet soms met zich mede? Zij zijn de bloesem van ons bestaan, zij verheffen ons leven tot iets schoons. Zij „zijn” er niet slechts om ons bestaan te verrechtvaardigen, om 't wijding te geven, maar beteekenen in feite ons betere deel. Door hén werken wij mede aan den uitbouw van de beschaving, door hen reiken wij de fakkel van de kultuur verder naar een schoonere en rechtvaardige toekomst....

Wij hebben ze lief, omdat zij onze kinderen zijn — maar in hen en door hen zouden wij de geheele menschheid moeten lief hebben. Door onze kinde-

ren worden wij geklonken aan dat wat was, aan dat wat is en dát wat worden zal. In een schoon gedicht van den jongen Vlaamschen dichter Marnix Gysen „Conflict” noemt de dichter zijn zoon: „o gij, mijn beter hart: mijn zoon”.... Soms verraden wij onze kinderen, soms verraden zij ons. Soms vergeten wij dat zij „ons beter hart” zijn en willen wij ze kneden naar onze inzichten.

Twee teddy-beren.

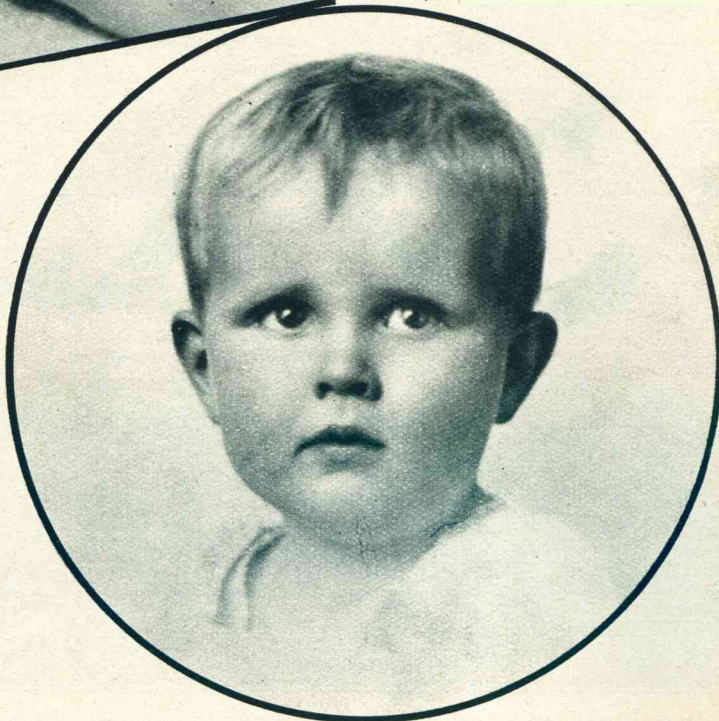
Kiekeboe.

De oogappel van z'n moeder.

Zoo vergeten wij dan dat kinderen planten zijn die groeien, stil en langzaam, maar onafwendbaar. Laten wij deze wondere planten hoogstens leiden. Maar hoe dan ook, en wie we ook wezen, immer komen er oogenblikken in ons leven dat wij verteerd aan onze kinderen zullen denken en ons dan zullen afvragen: „mijn kind, waar toeft gij nu en wat doet gij?”

Kinderen? Maar zij zijn de goud-glans van

Het wiskundig genie.

ons bestaan, zij zijn de klaarte die wij in onze beste oogenblikken om ons weten waren....

Zij treden ons toe uit het mysterie van leven en dood — zij blijven de levende raadsels van den diepen, mysterieuzen zin van het leven. Waar een kinderlach ons in schoone argeloosheid openbloeit, wonderlijk als de roos van Jericho, krijgen wij dan niet den heerlijken smaak van puur geluk in den mond?

Een verrassende blik kan ons een hééle wereld van de meest tegenstrijdige gevoelens openbaren,

alles van rose is. Daar wordt evenzeer gehaat, gestreden, geliefd, verwacht, gehoopt en betracht dan in onze, de gróótere wereld. Men belijdt en ontkent daar even hartstochtelijk, en soms even geslepen. Men kent daar ook intriges, avonturen, blijde en droeve — en welk een plannen worden daar gesmeed, welke voornemens geteeld die nooit ofte nimmer tot uitvoering zullen geraken! Daar is lafheid en heldhaftigheid; moed en bangheid — alles zooals bij de

Wat heb ik nou op m'n hals gehaald?

De gebroeders.

Blijmoedigheid!

Het poezelig dubbel kinneke.

een kinderblik kan ons dieper en hechter ter harte gaan dan wat ook.

Wat het kind verzwijgt zegt het door zijn blikken. O, dat wij ze dan verstaan mogen! Hoe kunnen wij soms de hoogste verrukking benaderen door één enkelen kreet, een enkel opgetogen gebaar van een kind?

En hoe kan het kinderverdriet ons meewaren opwekken, te sterker doordat het kind niet altijd zijn verdriet uiten kan! Kent ons bestaan wel een schooner wonder dan de elken dag herhaalde belevenis van het groeien, naar ziel vooral, van het kind?

Kinderen, zijn zij niet de schoonste herinnering aan onze eigen jeugd — herleven wij met hen niet opnieuw onze jeugd, maar schooner, bij de jeugd van onze kinderen? Zij doen onze teerste dromen, onze aarzelend gekoesterde verwachtingen, onze ijzeren zekerheden weer opnieuw herleven. De geschiedenis van onze jeugd spreiden zij wederom voor onze verraste oogen uit. En bieden daarbij het nieuwe vertelsel van hun eigen jeugd, van die nieuwe wereld die hunne jeugd is.

De kinderwereld! Het is niet wáár dat daar

Een bouwkundig probleem.

Gereed voor den start.

grooteren. Hier wordt ook offervaardigheid betoond en treedt soms het meest verrassende egoïsme aan den dag. Hoeveel generaals, uitvinders, legeraanvoerders, ontdekkingsreizigers, enz. stappen hier naast elkaar — wáár wordt ooit een droom zoo werkelijk geleefd?

Men weet het nooit: Déze jongen, die van ontdekkingen en uitvindingen droomt — wie weet dat hij ze eens niet verwezenlijkt? En wie weet ook dat uit dit knaapje misschien een oneerlijk mensch zal groeien?

Maar wát in deze kinderwereld niet is — en wat de onze zoo teistert: het is de schijn glans van onechte kultuur, het is 't vernis, die door en door onoprechtheid! Zij is toch gaver en eerlijker, de kinderwereld.

Hij die uit zijn hart het „grootte mensch zijn” weet te bannen als hij met kinderen omgaat — hij die weet hoe hij met kinderen móet omgaan, die „met kinderen kind kan zijn” — hem wachten elken dag nieuwe, zuivere, schoonere vreugden. Die het vertrouwen heeft van kinderen kan geen arm mensch zijn — arm aan gemoed althans.

Daarom: denken wij aan onze „betere harten”.

LODE ZIELENS.

De kortelings opgerichte Winkeliersvereniging Handelsbelangen te Yerseke hield in de zaal van den heer Nolet eene tentoonstelling, die uitmuntend geslaagd mag heeten.

Een romantische bouwval. Een der oudste kerkjes van Walcheren, waarvan alleen nog deze ruïne bestaat bij het gehucht Hooogelande, vroeg onze aandacht, aangezien de weg die er langs loopt, binnenkort zal worden bestraat, zoodat een ieder deze merkwaardige ruïne gemakkelijk zal kunnen bezoeken.

Maandag 22 Febr. werd te Vlissingen het coöperatief Slachthuis officieel geopend. Foto van het gebouw.

Zeeuwsch Nieuws

Een groep van de officiële opening der tentoonstelling te Yerseke.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Borssele, dat de gemeenteraad besloot tot betere verlichting van den Monstereweg.

Dat zijn daar nog eens zakenlui in Borssele, die snappen dat je ook 's avonds je monsters moet laten zien!

Naar wij vernemen, heeft, met het oog op den geldnood waarin Goes verkeert, een groote Lakkerij pogingen gedaan om het benedengedeelte van het Stadhuis te huren. Het Dagelijksche Bestuur der gemeente moet afwijzend op dit verzoek hebben beschikt, omdat de belangen van den dienst zich daartegen verzetten.

Blijkbaar vrees voor concurrentie in de verlakkerij!

Men seint ons uit Oostburg, dat de symphonie- en zangvereniging „Polyphonia” een uitnodiging ontvangen heeft om te knokken.

Wij begrepen niets van die vechtlustige historie, totdat wij van P. en T. kennis kregen van het feit, dat het telegram verminkt was overgekomen. Genoemde vereniging was geïnviteerd om te Knocke... een uitvoering te geven!

Te Middelburg is een boerenvrouw over een sinaasappelschil gevallen en leelijk terecht gekomen.

Dat komt ervan, zei het bestuur van Nederlandsch Fabrikaat wanneer men geen afval van Hollandsch fruit op straat gooit.

De zangvereniging Crescendo te Kruiningen heeft fortissimo een welvoorzien programma afgewerkt en ten slotte nog het toneelspel „De houten ham” opgevoerd.

Naar wij hoorden, heeft de vereniging reeds een verzoek uit Den Haag ontvangen om daar ook op te treden.

De Middelburgsche raad heeft een adres ontvangen van een weduwvrouw om een goedkope standplaats op de kermis. Bij de behandeling van dit verzoek zeide 'n deel der vroede vaderen, dat die weduwe niet bekend was en het andere deel dat zij reeds 15 jaar dood was.

Het wordt tijd, dat de Zeeuwsche monumentenvereniging eens wat gaat doen voor „de onbekende weduwe”.

In Goes is gisteravond jacht gemaakt op een groote rat. Het dier vluchtte het kantoor van den gemeente-ontvanger binnen, waarop de vervolging direct gestaakt werd en zeer terecht — want hedenmorgen lag het beest dood voor de brandkast.

Na jaren strijd en uren debat zal, volgens besluit van den Raad, Middelburg toch een eigen abattoir krijgen, meldt men ons.

De oppositie is zeker afgeslacht!

Hontenisse en Axel willen de salarissen van het ambtenarenkorps met 25 % korten.

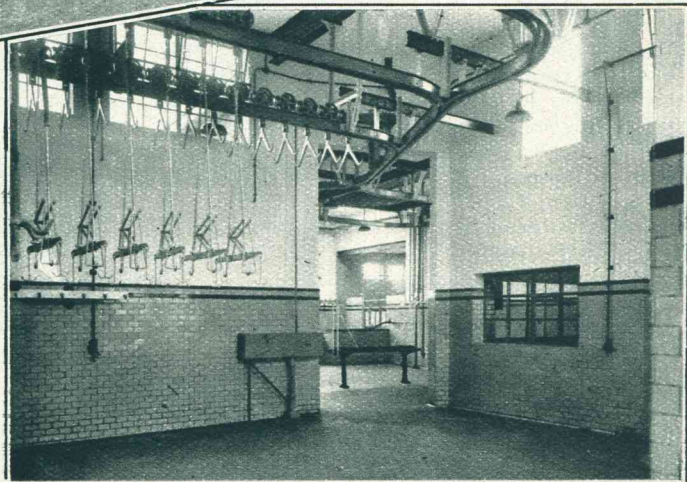
De eenige troost voor de bedreigden is, dat in hun gemeenten gratis ventvergunningen voor ingezetenen te bekomen zijn.

De Aardenburgsche fanfaresociëteit bestaat uit 7 werkende en 74 andere leden. Men voelt in Aardenburg bepaald meer voor uitblazen dan voor inblazen!

Tot de volgende week dames en heeren!

Te Schore mochten Donderdag j.l. de echtelieden D. van Poelje—Maria Kik hun gouden huwelijksfeest in volle gezondheid en onder groote belangstelling vieren.

Een interieur van het nieuwe slachthuis te Vlissingen. Op den voorgrond de vleeschhal en op den achtergrond de slachtplaats voor parkens.

De heer J. P. van Righeren vierde zijn 25-jarig jubileum als directeur van het Reclame- en Advertentie-Bureau Altorffer te Middelburg. De jubilaris.

Onder leiding van den heer H. Frenks heeft de afd. Vlissingen van het Ned. Rode Kruis een feestavond gegeven in Britannia. Foto van de afdeeling dames van „Eerste Hulp” en de afdeeling heeren van de „Transport Colonne”.

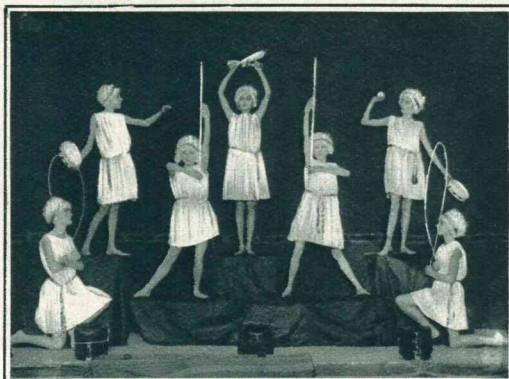

Tableau met zang: „De wapens neer”.

Uit het blijspel „Rosa's trouwdag”, dat door de leden van het Rode Kruis werd opgevoerd. De bruid in zwijm.

Tegenstellingen. Tervijl de watervoogels op de Middelburgsche grachten nog steeds openingen zoeken in het ijs, vermaken de eendjes te Goes zich reeds als in de lente in het plantsoen.

Te Middelburg mocht de heer J. Bal weer bijzonderen bijpal oogsten als leider van „Achilles”, de Middelburgsche gymnastiek- en turnvereniging, die 't volgend jaar haar 10-jarig bestaan vieren zal, met de hier weergegeven plastische standen. Gecombineerde stand.

Bie ons op 't durp

Vandaag zitte m'n an taefel, en 'k a net uut den biebel 'leze, en dae vlieg de deure open en dae stae Kee Versperre in de keuken. Mae menschen, Kee, wà beziel joè? riep de vrouw. En ik keek ôk a's, wan ze zag d'r zò aorig uut.

Dà zà 'k je wè's gauw vertelle, zee Kee, 'k bin d'r van duer 'e loape.

Noe mò je wete, dà Kee dient in stad, bie een fermielje van Nassie op de Westersienge, 'um is direkteur van 'n banke of zò ies.

E' mae Kee toch, zee de vrouwe, 'oe ael je dat noe in j'n 'oof.

Dà bin daer ôk gin menschen, riep Kee. A 'ulder 'n aes of zò ies kregte, dan vratten ze die op, van zelfs, mae dan most ik de botten bie mekaore doen, en dae den aaren dag soep van koke, en dà lusten ik nie.

't Is toch wat! zee de vrouwe, en ze sloog d'r anden in mekaore. En dà bie zukke rieke menschen!

Ze bin glad nie rieke! schreë Kee. D'r kwam nooit wa goes op taefel, dà kan 'k je zegge. En ze gebruikten nooit goeien boerenbutter, ma altied van diè naemaek. En a 'k 's aeves klaer was, dan zee mevrouw: Kernelia, noe mos je mae's 'n ende gae loape, wan 't deug nie, dat 'n joenge meid 'n 'eelen dag in 'uus zit. Mae dan begreep ik wè, dat 't was om vier en licht te spaeren, begreep je.

Zukken rieken volk! zee de vrouwe wee. En noe vanochten kwam ik benee, en d'r was gin broad in 'uus. Afijn, docht ik, dan loap ik d'r even om, en dà dee ik.

Mea toen 'k benee kwam, vroeg mevrouw, wae ik dà broad g'aalen a, en wat a 't kostten. Hosternokke, toen a je ze motten zie, toen ze mork, dà 't 'n cent dierder was as bi den gewonen bakker.

Mae toen was ik 't moei ôk. Ik zegge ik: 'k zà joe is wà zeggen, ik bluve ik 'ier gin mienuut langer! Julder groavstienkers, je laete 'n mensch 'ard werke, en geve ze nog nie eens genog 't eten.

En toen è 'k m'n goed 'epakt en an Wullem è vroe of 't'n 't wil 'aelen, en noe bin 'k 'ier. En noe mò je 'ier mae 'n stuitje bliven, zee ik. Bè jaet, zee de vrouwe, 'ier loap je niemand in de wigt, en je kan net zò vee eten a je wil.

Dank je wel 'oor, moei en noome, zee Knelia. En ik mos zò dienke, zò'n miske 'ei toch wat deur te staen. Knelia is erm, mò je wete, èur vader was 'n broer van mien vrouwe, die deur z'n centen 'ericht is. Mae 'um kos t'r niks an doen.

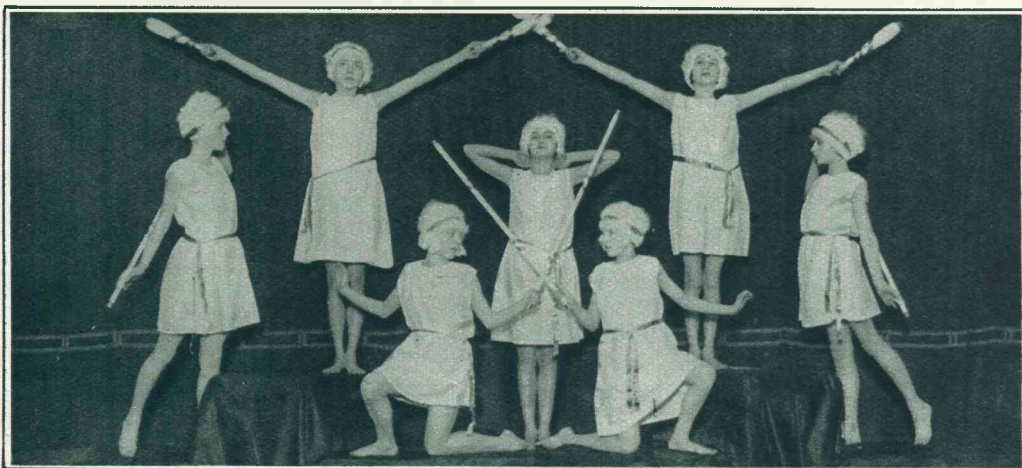
Mae zò'n misje toch, en dan die stadsche menschen. A je d'r zò Diesendags bin, en je loap langs al die 'oage 'uzen dan dienke j'er merakel wà van, en dà 't allegaere deftigh'eid is, mae je mò nie in de spinne kiekke, o mae!

Nee, nee, ons op 't durp en 't tòch nog zò kwaed nie. Dà zeg ik tegen de Guus ôk altied, mae dan lache ze mien uut. En 'ulder altied mae nae stad; nae de bioskope en zò. Afijn, ze bin oud genog om te weten wat a ze doe en laete motte, en zò lank a ze goed oppassen, zà 'k dae dan ôk gin stoksje voe steke. Alleen begreep ik 't nie. Wulder in onzen tied keurder zò den diek's over en stienge dan wat te praeten—bie de tente tot 't tien ure was. Mae dae mò je noe nie mir mee ankemme. Glad nie. Ze bedankte d'r voe!

PIER VAN 'T HOF.

Détail.

Apoltheose.

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEEN

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

„Mystikum poeder, de be-
roemde Scherk poeder“

U hebt
een benijdenswaardig
mooie teint,

hoe komt U daar eigenlijk aan? Dat
is niet zulk een groot geheim! Ik ge-
bruik Scherk Face Lotion; 's morgens
en 's avonds wrijf ik er mijn gezicht
mee af. Het is eenvoudig en het helpt.

**Scherk
Face
Lotion**

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Voor de verzorging van de teint. Tegen meeëters en onreine huid. Voor
beeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling
besgewencht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Geopend van 9-3 en 6-8 uur.

Telefoon 51943

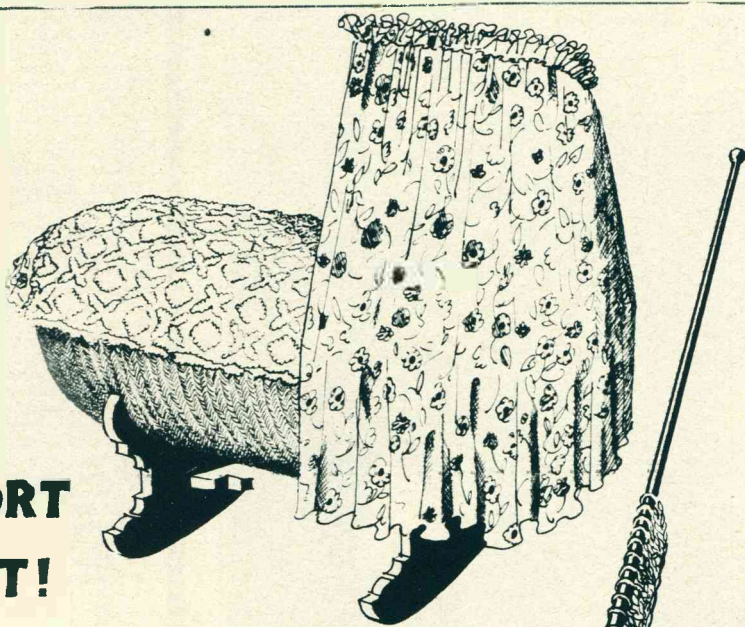
voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3-5 uur.

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

**DE KLEINE
VAN UW
ZUSTER
WORDT
BINNENKORT
VERWACHT!**

Wilt U het liefst iets geven, wat U zelf
gemaakt hebt? Kleertjes - 'n spreitje
en dergelijke?

Neem daarvoor dan uitsluitend „Ever-
lasting“. Het is de mooiste, de beste
breikatoen die gemaakt wordt. Daar
kunt U van opaan. „Everlasting“ is im-
mers de eenige breikatoen met een
bekend merk. Dat garandeert U, dat
„Everlasting“ voor 100% is wat het be-
looft: sterk, duurzaam, lichtecht, kleur-
echt, waschecht, krimpvrij. Het pluist
niet, vervilt niet, het kan in de gewone
huishoudwasch mee.

Voor dat alles staan de Everlasting
Fabrieken met haar volle garantie in -
een garantie die zich niet alleen tot de
gekochte „Everlasting“ maar tot het heele
werkstuk uitstrekt!

Prijs per
knot van
100 gram
34 cent.

EVERLASTING
't kan er tegen

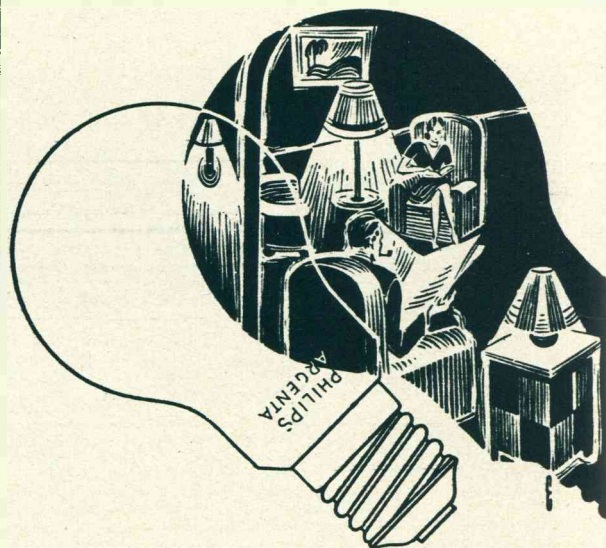

In 41 kleuren verkrijg-
baar - ook in méérkleu-
rige tinten (ombré-kleu-
ren) - in ongebleekt, en
met kunstzijden draad.

Bij inzending van 50 etiketten aan
de Reclame-afdeeling der Ever-
lasting Fabrieken, Postbus 850,
Amsterdam, ontvangt U gratis ons
kostbare Handwerkboek.
Binnenkort verschijnt een nieuw, nog
uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd
Handwerkboek, met afbeeldingen in
de originele kleuren.

**WAAROM
PHILIPS
LAMPEN?**

Reeds binnen een
maand heeft U die
paar dubbeltjes,
die U voor een
Philipslamp méér
betaalt dan voor een
zoogenaamd goed-
koop lamp, ruim-
schoots ingehaald.
Daarom zijn Phi-
lipslampen goed-
koop: 'n paar dub-
beltjes meer voor
de lamp, - maar
guldens minder
aan stroom!

Gebruikt Philips
„Argenta“-lampen
en denkt er aan:

„100 Watt is pas wat“

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en
slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoel-
gang. Alleen echt zoo de
verpakking is voorzien van
bijstaand fabrieksmerk. Ver-
krijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à 30 en 55
cents per doosje.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Een schoft, die kerel," liet hij zich ontvallen. Tine boog plotseling het hoofd en toen hij den donkeren blos bespeurde die haar naar het gelaat gestegen was, begreep Paul dat hij haar pijn gedaan moest hebben.

„Vergeef me Tine, ik dacht niet... ik wist niet..." stamelde hij verward, maar plotseling zijn zelfbeheersching geheel verliezend, barstte hij los: „Maar mijn hemel, ik kan toch ook niet denken, dat... Hoe kan ik je gevoelens ontzien, Tine, als ik niet weet wat die man voor je beteekent en in welke betrekking hij tot je staat?"

Er kwam een pijnlijk licht in de oogen van het meisje en ze zocht zichtbaar verward naar een antwoord, toen plotseling Moelay voor hen opdook.

„Meneer Paul, ik ga King afrijden, heeft u lust mee te gaan?" vroeg de Arabier, die niets van de verwarring van Tine scheen te bemerken.

Hoewel Paul het gesprek, dat juist nu een beslissende wending scheen te zullen nemen, slechts zeer ongaarne afbrak, kon hij welstaanshalve de uitnoodiging van den Sidi niet afslaan en na zich tegenover het meisje met eenige woorden te hebben verontschuldigd, vergezelde hij den Arabier naar de stallen.

Dien geheelen middag en avond was Tine ongewoon stil en bedrukt en tot zijn teleurstelling bemerkte Paul, dat zij het angstvallig vermeed na het incident van dien morgen met hem alleen te blijven. Boos op zichzelf begaf hij zich 's avonds vroeg ter ruste, doch het duurde geruimen tijd eer de slaap zich over hem ontfermde. Tegen een uur in den nacht werd hij plotseling opgeschrikt door het toeslaan van een wagendeur en opstaande keek hij het venster uit. Hij bespeurde den Arabier die zijn gebruikelijken en, naar 't Paul voorkwam, volkomen nutteloozen inspectietoetocht maakte en die daarop weer naar zijn eigen compartiment terugkeerde. Geplaagd door allerlei verontrustende gedachten ging Paul weder naar bed waarvan hij 's morgens eerst laat met een lichte hoofdpijn opstond.

In den restauratiewagen vond hij den Arabier, den clown en de ponyrijdster reeds aan het ontbijt vereenigd, terwijl de directeur eenige oogenblikken na hem binnentrad. Tine's plaats onbezet vindend, vroeg Farber, die vergeten had dat het meisje naar Amsterdam zou gaan, of zij reeds ontbeten had.

„Ja, vanmorgen vroeg al," antwoordde de Deutsche, terwijl ze Paul een spottenden blik toewierp. „Ze is om zeven uur al met haar dronken vriendje naar het station gegaan."

Paul ontstelde en voelde zich verbleeken. Er lag hem reeds een scherpe terechtwijzing op zijn lippen, toen hij Farber een verstoorden blik op de ponyrijdster zag werpen, terwijl de Arabier haar eveneens met een donkeren, dreigenden gloed in zijn oogen aankeek. Voor die blikken sloeg de Deutsche haar oogen haastig neer en zonder 'n woord te spreken scheen iedereen zijn aandacht slechts te wijden aan het ontbijt.

Paul stond met eenige haast van tafel op; de laffe aanval van de Deutsche op Tine, een aanval die het opzet had het meisje verdacht te maken, had hem pijn gedaan en met een bezwaard hart begaf hij zich naar de stallen. Hier kon hij, om zijn onrust het zwijgen op te leggen, niet nalaten terloops naar Willem te informeerden en tot zijn pijnlijke verbazing vernam hij dat de Deutsche waarheid had gesproken: Willem was inderdaad eenige minuten na de dompteuse naar het station gegaan met de bedoeling haar naar Amsterdam te vergezellen.

HOOFDSTUK XIII

INTRIGES.

Paul voelde zich den geheelen morgen onrustig en onaangenaam gestemd en zijn prikkelbaarheid verdween eerst, toen Tine tegen drie uur in den middag terugkeerde. Zoo spoedig zich daartoe de gelegenheid aanbood, verzocht hij het meisje hem op een korte wandeling te vergezellen, waarin zij na eenige aarzeling toestemde.

Om na het op pijnlijke wijze geëindigde onderhoud van den vorigen dag geen nieuwe verwijdering tusschen hen in het leven te roepen, achtte Paul het geraden over de reis naar Amsterdam te zwijgen en onderhield hij zich slechts met haar over aangelegenheden die haar niet in verlegenheid konden brengen.

Paul en Tine waren eenigen tijd vanuit het wagenpark vertrokken, toen een groote, grijsgelakte en luxe gestoffeerde Chrysler het grasveld opreed en in de nabijheid van de woonwagens stopte. Uit den auto stapte een tweetal dames, die, na den chauffeur eenige orders te hebben gegeven, eenigszins gegeneerd het veld rondwandelden, nieuwsgierig nageogd door de stalknechts, die meenden met kijklustigen te doen te hebben en hen daarom aan hun lot overlieten.

Het waren Lou Smulders en haar vriendin Corrie Bloemers, die hun voorgenomen bezoek aan Paul kwamen brengen. Bespeurend dat niemand zich moeite gaf om hen tegemoet te komen, richtten de beide jongedames hun schreden naar een wagen, waarvan de deur openstond en waarin zij een dame bezig-zagen zich te schinkken. Het was de Deutsche die bij de nadering der chique gekleede bezoekers haar lippenstift wegborg en nieuwsgierig naar den uitgang van den wagen kwam.

„Goedenmiddag juffrouw," begon Lou met een glimlach, die minzaam moest heeten, maar die nochtans minachting verried. „Kunt u mij misschien ook zeggen waar ik meneer van Affelen zou kunnen vinden?"

„Meneer Paul?" vroeg de Deutsche verbaasd.

Lou slikte iets weg dat haar plotseling pijnlijk was en keek tegelijk haar vriendin eens aan; dat familiäre meneer Paul wees op een bedenkelijke intimiteit tusschen Paul en die opgeverfde circusprinses, vond Lou.

„Jawel juffrouw, meneer Paul van Affelen," antwoordde zij uit de hoogte.

„Die is uitgegaan en wanneer hij terugkomt weet ik niet, dames, maar in elk geval voor het diner," legde Erna uit.

'n Smadelijk neusophaten verried Lou's minachting voor het „diner" en teleurgesteld wendde zij zich tot haar vriendin.

„Wat zullen we doen, naar de stad gaan en iets gaan gebruiken of hier in den omtrek blijven toeren, Corrie?"

De ponyrijdster voorkwam een antwoord, want haastig wierp zij er tusschen in: „Als u op meneer wilt wachten, kunt u dat gerust hier doen, dames."

Lou Smulders trok voor de derde maal haar neus op en reeds stond zij op het punt hooghartig te weigeren, toen zij zich plotseling bedacht en Cor even aanstiet.

„Ik vind het werkelijk vriendelijk van u en wij zullen met genoeg van uw gastvrij aanbod gebruik maken, juffrouw," verzekerde Lou, terwijl zij haar hooghartige houding varen liet.

„Wilt u dan maar binnenkomen en plaats nemen?" verzocht Erna.

Den wagen binnentredend, namen Lou en Corrie nieuwsgierig het interieur op. Beiden erkenden zwijgend dat alles er keurig uitzag en dat het inwendige, hoewel bekrompen, toch met smaak was gemeubileerd.

„Kan ik u misschien van dienst zijn met een kopje thee?" hernam Erna, die de bezoekers intusschen van top tot teen had opgenomen.

De dames stemden toe en de ponyrijdster kweet zich van haar taak als gastvrouw op zoo correcte wijze, dat het Lou opviel en zij haar wat nauwkeuriger opnam. Zij vroeg zich af waar die circusprinses zulke behoorlijke manieren geleerd kon hebben en vervolgens bleef zij staan voor de vraag of deze vrouw het kon zijn, die Paul had ingepalmd. Haar aantrekkelijkheden en leeftijd kwamen haar hoogst twijfelachtig voor, maar toch maakte het denkbeeld dat zij hier misschien tegenover haar mededingster zat, haar plotseling ongerust en deed haar besluiten zonder omwegen op haar doel af te gaan.

„Uw heerlijk kopje thee is een verkwikking na zoo'n langen tocht, juffrouw, en ik vind aardig van u dat u zich zoo veel moeite voor ons geeft," leidde Lou het gesprek in. „Het behoort zeker wel tot de zeldzaamheden als u hier gasten ontvangt?"

„Ja, gasten zien we maar zelden, meneer van Affelen is de eerste weer sinds een jaar geleden. Bezoekers voor de stallen ontvangen we bijna elken dag, maar het spreekt vanzelf, dat zij buiten de compartimenten blijven," lichtte de ponyrijdster haar bereidwillig in.

„Is het onbescheiden als ik vraag of er nog meer dames aan het circusgezelschap verbonden zijn?" vroeg Lou met 'n beminnelijk-onschuldig gezicht.

„Welneen, de samenstelling van onzen troep is toch immers geen geheim," antwoordde Erna, licht-verbaasd door die vraag. „Buiten mij zijn er nog twee dames, de een is de vrouw van een Indischen fakir en de andere is een jong-meisje, Tine van Staveren. Op het oogenblik is zij met meneer van Affelen uit."

Lou verbleekte, doch zij wist zich onmiddellijk te beheerschen.

„Oh, juist, een jong meisje... ook een... eh... artiste zeker, juffrouw?"

„Nu, artiste is zij eigenlijk niet," ontkende Erna. „Zij is onze leeuwentemster en dat eigenlijk ook nog niet eens. Ik geloof dat onze directeur haar meer uit medelijden in het gezelschap heeft opgenomen, nadat haar vader gestorven was."

„Oh juist," liet Lou zwakjes hooren, terwijl zij haar theekopje aan de lippen bracht, in de hoop dat de Deutsche voort zou gaan indien zij zweeg.

Zij hoopte niet tevergeefs; Erna kreeg eindelijk gelegenheid haar hart eens te luchten en zij maakte er onmiddellijk een gretig gebruik van.

„Ja, dat meisje gaat ons over een paar weken verlaten, zij wil haar leeuwen verkoopen, ziet u? Dan gaat ze naar Amsterdam heb ik gehoord. Wat zij daar eigenlijk gaat beginnen weet ik niet. Dat zij echter haar engagement opgeeft, bewijst wel dat zij geen artiste is, nietwaar?"

Lou knikte en de ponyrijdster ging voort: „Enfin, wij verliezen niet veel aan haar, erg sympathiek is ze niet, daarvoor drong zij zich te veel op den voorgrond. En dat stuit van menschen die iets te verbergen hebben in hun leven."

„Iets te verbergen?" vroeg Lou nieuwsgierig.

„Ja, juffrouw, dat blijkt uit alles, maar het wordt natuurlijk geheim gehouden en niemand weet er het rechte van. Ik heb natuurlijk wel mijn vermoedens, maar... enfin, ik zal blij zijn als ze van hier weg is, ik houd niet van die geheimzinnigheid onder collega's."

De Deutsche wierp een blik op den weg in de verte en vervolgde: „Meneer blijft lang weg, maar dat gebeurt wel meer als hij gaat wandelen. Ik hoop echter dat uw geduld niet te lang op proef wordt gesteld, ik vind niets vervelender dan wachten."

„Dank zij uw vriendelijkheid valt het ons niet lang," wierp Lou haar beleefd tegen, „maar u heeft gelijk, wachten is altijd vervelend. Gaat meneer van Affelen altijd in den middag uit?" informeerde zij vervolgens.

„Ja, hij gaat dikwijls met dat meisje wandelen," antwoordde de Deutsche. „Zijn de dames misschien familie van meneer Paul?"

Lou was door de verzekering van haar praatzieke gastvrouw, dat Paul de wandelingen met de haar onbekende dompteuse tot een gewoonte had gemaakt, plotseling geschokt en verbleekt, hetgeen voor de ponyrijdster niet verborgen bleef.

„Familie?" schrok Lou op. „Neen, eigenlijk niet, maar wel intieme kennissen van meneer."

Zij zocht naar een geschikt aanknooppingspunt om nog iets meer omtrent de dompteuse te weten te komen, toen haar gastvrouw plotseling uitriep: „Daar komen zij aan, dames, zij zijn nogal spoedig terug.”

Met deze woorden stond zij op en liep naar den uitgang van den wagen. „Corrie,” fluisterde Lou haastig, „ik moet dat mensch nog eens spreken, heb je er iets tegen om wat later terug te keeren?”

Haar vriendin wierp haar een onderzoekenden blik toe en haalde vervolgens de schouders op.

„Ik heb er niets op tegen, Lou, maar ik begrijp niet wat je bezielt, om je met dit kwaadsprekend schepsel in te laten. Enfin, ik bemoei me er niet mee, hoor, je moet zelf waten wat je doet.”

„Maar ik kan toch op je stilzwijgendheid tegenover Paul rekenen?” vroeg Lou met een angstigen blik.

„Ik heb je, geloof ik, eenmaal gezegd dat ik me in deze aangelegenheid niet mengen zou en dat moet je voldoende zijn, Lou,” antwoordde het meisje koel.

Lou aarzelde even, maar plotseling wendde zij zich vastberaden tot de Duitsche. „Juffrouw, ik zou heel graag nog een onderhoud met u hebben en het zou me groot genoeg doen indien u dit als strikt vertrouwelijk zou willen beschouwen. Zou u mij misschien vandaag nog gelegenheid kunnen geven u even te spreken?”

„Met het meeste genoeg,” antwoordde de Duitsche verrast, begrijpend dat er een bedoeling lag achter dit zonderlinge verzoek. „Na mijn optreden ben ik gaarne tot uw dienst, maar dat wordt half negen vanavond. Als u het wenscht kan ik dan naar de stad komen, naar het station bijvoorbeeld, dat is van hier met de tram gemakkelijk te bereiken.”

„Uitstekend, juffrouw,” stemde Lou haastig met dit voorstel in, „ik zal u om half negen in de vestibule van het station wachten, dan kunnen we in de restauratie nog even spreken. Maar mag ik op uw geheimhouding rekenen?”

De Duitsche knikte haar geruststellend toe en wees vervolgens naar buiten, waar Paul verrast op den auto was toegelopen. De chauffeur groette hem eerbiedig en nadat Paul eenige woorden met hem had gewisseld, kwam hij met Tine naar den wagen toe waarin zijn bezoeksters hem wachtten.

„Welk een verrassing, dames, welkom, welkom hier,” riep hij uit, hartelijk de hem toegestoken handen drukkend. „Hoe maakt moeder het?”

Op Lou's geruststellend antwoord keerde Paul zich tot Tine en haar bij

de hand nemend, stelde hij de dames aan elkander voor. Terwijl Tine Lou de hand reikte, schrok zij eenigszins van den beleedigenden en minachtenden blik dien deze haar toewierp en onwillekeurig trok zij haar hand terug.

Paul had niets van dit kleine incident bemerkt en leidde Corrie buiten den wagen, Lou verzoekend hem te volgen, waaraan deze onmiddellijk voldeed. Druk sprekend over het gezelschap waarin hij tijdelijk was opgenomen, wandelde Paul het wagenpark door, stelde Lou en Corrie aan den directeur en aan den Arabier voor en bezichtigde vervolgens met hen de stallen.

Lou luisterde slechts met een half oor, haar gedachten verwijld bij het meisje, waarin zij haar mededingster was gaan vreezen. Tine's schoonheid en bevalligheid hadden haar jalouzie geprikkeld en de wetenschap dat Paul voor de aantrekkelijkheid van het meisje bezweken was of op het punt stond te bezwijken, had haar zichzelf een oogenblik doen vergeten. Lou was er stellig van overtuigd dat het meisje een intrigante was en als zij aan de insinuaties van de Duitsche dacht, twijfelde zij er niet aan of de dompteuse was zelfs een zeer gevaarlijke intrigante. Haar vindingrijk brein vormde en verwierp het eene plan na het andere om de bedoelingen, die zij de dompteuse toeschreef, te ontmaskeren en haar toeleg te verijdelen, doch eindelijk besloot zij van alle plannen af te zien totdat zij de Duitsche gesproken zou hebben.

Hoewel Paul en de directeur erop aandrongen, was Lou niet te bewegen het diner in het wagenpark te gebruiken en daarom vergezelde Paul de beide meisjes naar de stad. Tegen acht uur namen zij eindelijk afscheid en keerde Paul naar het circus terug en nadat Lou den Utrechtschen Straatweg een eindweegs was opgegaan, gaf zij den chauffeur last den wagen te keeren en naar het station te rijden, waar zij ongeduldig de komst van de ponyrijdster bleef afwachten.

Erna verscheen eerst om negen uur en vergezelde Lou onmiddellijk naar de wachtkamer, waaruit beiden een half uur later weer te voorschijn kwamen. Lou nam met een bezorgd gelaat in den auto plaats en gaf last onmiddellijk te vertrekken. Op enkele belangstellende vragen van Corrie, gaf zij slechts korte en verstrooide antwoorden en spoedig bleven beide meisjes in gedachten verdiept zwijgen.

Het onderhoud met de Duitsche had intusschen Lou ervan overtuigd, dat haar eigen verwachtingen en vooruitzichten op de toekomst groot gevaar liepen in rook op te gaan, als Paul's plannen niet spoedig verijdeld werden. Haar ingeving zegenend die haar had doen besluiten met de artieste in relatie te treden, nam zij zich voor al het mogelijke te doen om haar tante en Paul de oogen te openen en de eerste tot onmiddellijk ingrijpen te prikkelen.

HOOFDSTUK XIV GEHEIMZINNIGE VERRASSINGEN

Het optreden van het circus in Arnhem was een doorlopend succes geweest en vol goeden moed vertrok het gezelschap naar Zutphen. Op den eersten morgen van zijn verblijf aldaar vond Paul bij zijn ontbijt een brief die uit Arnhem bleek verzonden te zijn. Hoewel het onbekende en slordige handschrift zijn nieuwsgierigheid prikkelde, stak hij het schrijven in zijn zak en wijdde zijn aandacht aan het ontbijt.

In tegenstelling met haar zwijgen van de laatste dagen bleek de Duitsche dien morgen zeer spraakzaam en spoedig richtte zij het woord tot Paul.

„Dat waren charmante dames die u eergisteren in Arnhem bezochten, meneer Paul, was een van hen niet uw verloofde?” begon zij met haar liefsten glimlach.

Het was de eerste maal dat er over het bezoek gesproken werd en Paul voelde onmiddellijk, dat de onbescheiden vraag ten doel had hem in 'n scheeve positie tegenover Tine te plaatsen.

„Nee, juffrouw,” ontkende Paul met een glimlach. „Ik geloof ook niet dat ik die dame als zoodanig aan iemand heb voorgesteld.”

„O neen, maar het kon daarom toch wel het geval zijn, nietwaar?” hernam de Duitsche met een onschuldig gezicht. „Eigenlijk kwam ik op de gedachte omdat u elkander zoo vertrouwelijk tutoyeerde. Ik heb dien prachtige auto bewonderd, die dames zijn zeker heel rijk en voornaam?”

„Misschien wel, juffrouw, maar ik vind dat u dit beter aan de dames zelf had kunnen vragen. Ik laat me namelijk nooit uit over aangelegenheden die me niet aangaan, ziet u? Overigens is die auto al een zeer slechte maatstaf van den welstand van de dames, want die is van mij,” kaatste Paul terug.

De Duitsche slikte de duidelijke terechtwijzing met een vuurrood gelaat weg en het spottend gezicht van den directeur en een minachtenden glimlach om den mond van Moelay bemerkend, deed zij haar best, haar nijd en ergernis te verbergen.

Tine had de kleine schermutseling blozend en verward aangehoord en Paul merkte onmiddellijk op, dat zij haar stil en bedrukt had gemaakt. Na het ontbijt begaf hij zich naar zijn wagen en den ontvangen brief openbrekend, doorliep hij vluchtig den inhoud. Het schrijven trof hem pijnlijk en wekte zijn boosheid en eindelijk las hij het nog eens over.

„Mijnheer, een vriend, die goed ingelicht is omtrent alles, wil u waarschuwen voor het meisje, waarmee u omgaat. Zij is afkomstig uit een slecht bekend staande familie en heeft een ongunstige reputatie onder hen, die haar goed kennen. Meer kan ik er u niet van zeggen, maar dat het meisje niet veel bijzonders is, moet u duidelijk zijn, als u uw oogen openzet. Denk maar eens aan Willem, in wiens gezelschap zij verkeert. Laat u niet door haar valsch uiterlijk bedriegen! Iemand, die het goed met u meent.”

Aan de Zeeuwsche kust

Een verre blik op Utrecht

Toen de beteekeis van dit anoniem schrijven goed tot hem doordrong, overviel Paul een gevoel van morele walging. Impulsief stak hij een lucifer aan, om het papier te verbranden, maar plotseling bedacht hij zich en stak het in zijn zak. Vervolgens dacht hij erover na, wie hem deze laffe verdachtmaking kon hebben toegezonden. Een oogenblik geloofde hij aan een laaghartige streek van de ponyrijdster, wier nijd en jaloezie hij duidelijk aanvoelde, maar hij verwierp deze verdenking, toen hij zich het Hollandsch van de Deutsche herinnerde en den brief nogmaals bekeek, die weliswaar slordig, maar zonder fouten geschreven was.

Eindelijk een besluit nemend, verliet Paul den wagen en begaf zich naar de stallen, waar hij Moelay opzocht.

„Sidi, leest u Hollandsch?” vroeg hij den Arabier.

„Tamelijk, meneer Paul, ik heb het ook een weinig leeren schrijven,” antwoordde de ander.

Paul reikte hem zwijgend den brief over en bestudeerde opmerkzaam het gelaat van den Arabier, terwijl deze las. Moelay moest het schrijven driemaal doorloopen voor hij de beteekeis ervan begreep en eindelijk den brief teruggevend, balde hij krampachtig de vuisten.

„Wat beteekent dat, meneer?” vroeg hij met een dreigenden blik.

„Dat weet ik ook niet,” antwoordde Paul, „dezen brief ontving ik vanmorgen en ik hoopte, dat u me zeggen kon, wie er belang bij kon hebben of genoeg in kan vinden, Tine tegenover mij in een ongunstig daglicht te stellen.”

„Ma Sh'Allah, ik kan het u niet zeggen,” stiet de Arabier boos uit. „Waarom heeft men u die gestuurd?”

„Dat is me een raadsel, Sidi. Als ik evenwel wist, wie de schrijver ervan was dan...”

„De schrijver, een zwijn, meneer,” viel de Arabier minachtend in. „Een streek van een zwijn, bah!”

Nadenkend bleef hij eenige oogenblikken voor zich uit staren, maar plotseling keek hij Paul met een scherp-onderzoekenden blik aan.

„Waarom stuurt men u zoiets toe, meneer, en waarom niet aan mij? Wat heeft u eigenlijk voor relaties met juffrouw Tine, die het nodig maken u voor haar te waarschuwen?”

Paul voelde de onrust en het wantrouwen in den klank van zijn stem.

„De een of ander vermoedt ongetwijfeld, dat ik zekere plannen heb gevormd met betrekking tot juffrouw van Staveren,” gaf Paul rustig ten antwoord.

„Welke plannen, meneer?” vroeg de Arabier op den man af.

Uit den mond van iemand, die blijken had gegeven, dat het lot van het meisje hem ter harte ging en die een goede vriend van haar vader was geweest was deze vraag niet onbescheiden, zij getuigde veeleer van bezorgdheid en in verband met het wantrouwen, waarmee de Arabier de ontwikkeling van

de vertrouwelijke verhouding tusschen Paul en zijn beschermeling had aangezien, was zij bovendien gerechtvaardigd. Paul aarzelde dan ook geen oogenblik den Arabier in zijn vertrouwen te nemen.

„Ik ben voornemens om het meisje te vragen of zij mijn vrouw wil worden,” antwoordde Paul met een glimlach.

„Uw vrouw?” vroeg de Arabier met zachte, trillende stem. „Uw vrouw, Tine uw vrouw?” herhaalde hij nogmaals, terwijl hij het hoofd boog alsof hij zijn blik voor Paul wilde verbergen.

„Mijn vrouw en als ik het in mijn macht heb, zal er geen vrouw op de wereld gelukkiger zijn dan zij,” antwoordde Paul met warme stem. „Zij verdient gelukkig te zijn, nietwaar,” vervolgde hij hartelijk, „en ik zal haar alles aanbieden wat een waarborg kan zijn voor de instandhouding van haar geluk.”

Moelay vermeed het nog steeds Paul aan te zien en met een stem, waarvan de bijna toonloze klank den jongeman niet opviel, beaamde hij: „Ja, zij verdient gelukkig te zijn, volkomen gelukkig te zijn.” Hij zweeg een oogenblik en hernam: „Weet Tine... heeft u er al met haar over gesproken, meneer?”

„Neen, maar ik zal het nu spoedig doen, deze vier drukke dagen in Zutphen zullen me niet veel gelegenheid bieden, het meisje te vragen, maar als we in Nijmegen zijn, zal ik niet langer wachten.”

Paul aarzelde een oogenblik met een vraag, die hem op de lippen brandde, maar plotseling besloten, hernam hij met een stem, waarin eenige onrust en bezorgdheid lag: „Weet u... gelooft u, dat er beletselen zullen zijn, die een huwelijk met Tine onmogelijk maken?”

„Bedoelt u in verband met den brief, dien u...?”

„Neen,” viel Paul hem vast in de rede, „dien brief beschouw ik als een laffe, gemeene verdachtmaking van een schurk, ik twijfel zelfs geen oogenblik aan de oprechtheid en aan het hoogstaande karakter van Tine. Maar toch, ik ken haar weinig, dat wil zeggen, ik ken haar heel goed, maar ik weet niets omtrent haar familieomstandigheden. Niet dat deze voor mij een beletsel zouden kunnen zijn voor een verbintenis, maar zij zouden bijvoorbeeld Tine aanleiding kunnen geven voor een afwijzend antwoord.”

De Arabier aarzelde een oogenblik. Paul bemerkte dit en plotseling voelde hij zijn hart als het ware saamenepen van angst. Eindelijk zag hij den ander ontkennend het hoofd schudden.

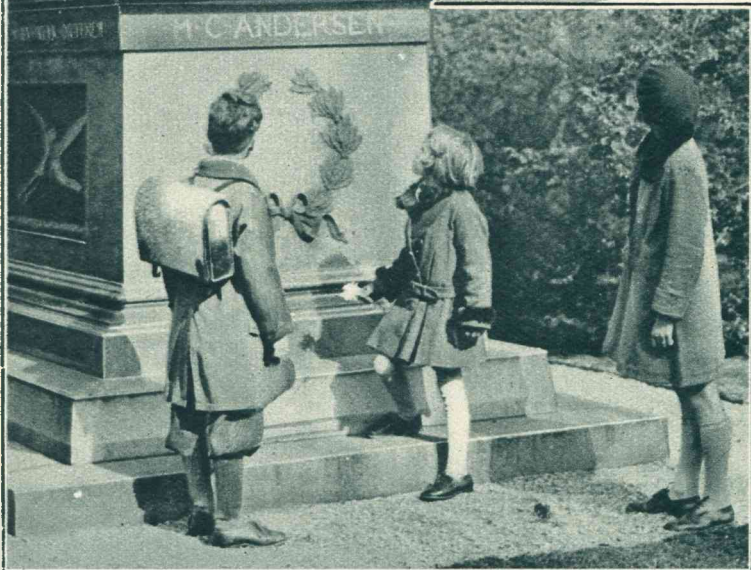
„Neen, beletselen zijn er niet, meneer Paul, ik bedoel niet van dien aard, dat u er aanleiding in zou kunnen vinden haar niet te vragen of die haar zouden moeten weerhouden haar jâwoord te geven. Over Tine's gevoelens kan ik natuurlijk niet oordeelen, u begrijpt...”

„Dank, beste vriend,” viel Paul hem hartelijk en opgelucht in de rede. „Ik wil u eerlijk bekennen, dat ik wel eens vreesde, ik weet niet waarvoor... sommige opmerkingen van den directeur... en dan dien oppasser, ik wist niet...”

(Wordt voortgezet)

TOEN ZIJ GROOT WERDEN...

De groote Deense sprookjes-schrijver Hans Andersen.

Mussolini als oorlogsvrijwilliger in 1915.

In het stille, droomerige Kopenhagen, in 'n park midden in de stad, staat het prachtige monument van een niet meer jongen man — met goeiden blik, in een levensware, roerend eenvoudige houding vertelt hij van een ver droomenland. Het is de sprookjesdichter H. C. Andersen.

Zijn sprookjes zijn onsterfelijk.... al wordt er gezegd, dat er in onzen tijd geen sprookjes meer bestaan.

En toch zijn wij getuigen van menigen levensloop, die even wonderbaar aandoet als 'n sprookverhaal.

Er leefde eens in een schamele vissershut in Schotland een arme kleine jongen, in honger en nood en ellende. De grond was het bezit van een paar lords — het volk bezat niets, maar dan ook heelmaal niets. De jongen wilde het sombere leven van zijn ouders niet voortzetten — het leven, dat niets was dan een moeilijke strijd om het bestaan. Hij wilde het verder brengen, hij wilde zich ontwikkelen, hij wilde naar school. Zijn schoolgeld verdiende hij met aardappelen rooien — hij werd onderwijzer. De armoede van zijn volk dreef hem in de politiek — hij werd lid van het Lagerhuis — en nu is hij minister-president van het Britsche wereldrijk.... Ramsay MacDonald.

In een dorp in Slowakije woonde een smid, die een zoon had. De knaap was veehoeder, hij liep op bloote voeten en buiten, in de stille eenzaamheid, dacht hij na, leerde, ontwikkelde zich met de ijverigste inspanning. Hij werd dorpsschoolmeester, huisonderwijzer. Hij hongerde naar hogere ontwikkeling, studeerde en studeerde.... Hij werd de grootste kenner van zijn volk en zijn land, de grootste wijsgeer van het Slavendom. Op hoogen leeftijd mengde hij zich in de politiek, streed voor de nationale rechten van zijn volk, werd de schepper en leider van een nieuwen staat — de president der Tsjecho-Slowaaksche republiek.. Theodoor Masaryck.

In het huis van een anderen dorpssmid groeide

Vijftien jaar later: de alleenheerscher van Italië spreekt zijn volgelingen toe.

President Masaryck op een volksfeest.

een arme kleine jongen op. De jongen was taai ijverig; hij trok rond, bedelde, verdiende een paar koperen munten als loopjongen en metselaarsknecht, kwam naar Genève, en bezocht daar hongerend de universiteit. Hij werd als radicaal verbannen, en trok naar zijn vaderland terug. Toen kwam de oorlog en met sprookjesachtige snelheid klonk hij omhoog. Hij werd de regeerder van zijn volk, 'n staatsman met grooten invloed, de Duce.... Benvenuto Mussolini.

In de ontoegankelijke diepten van den Kaukasus, waar woeste rooversbenden nestelen, woonde 'n Georgische schoenmaker. In zijn hart groeide

Briand als visscher.

Stalin (met pijp) temidden van zijn partijgenooten.

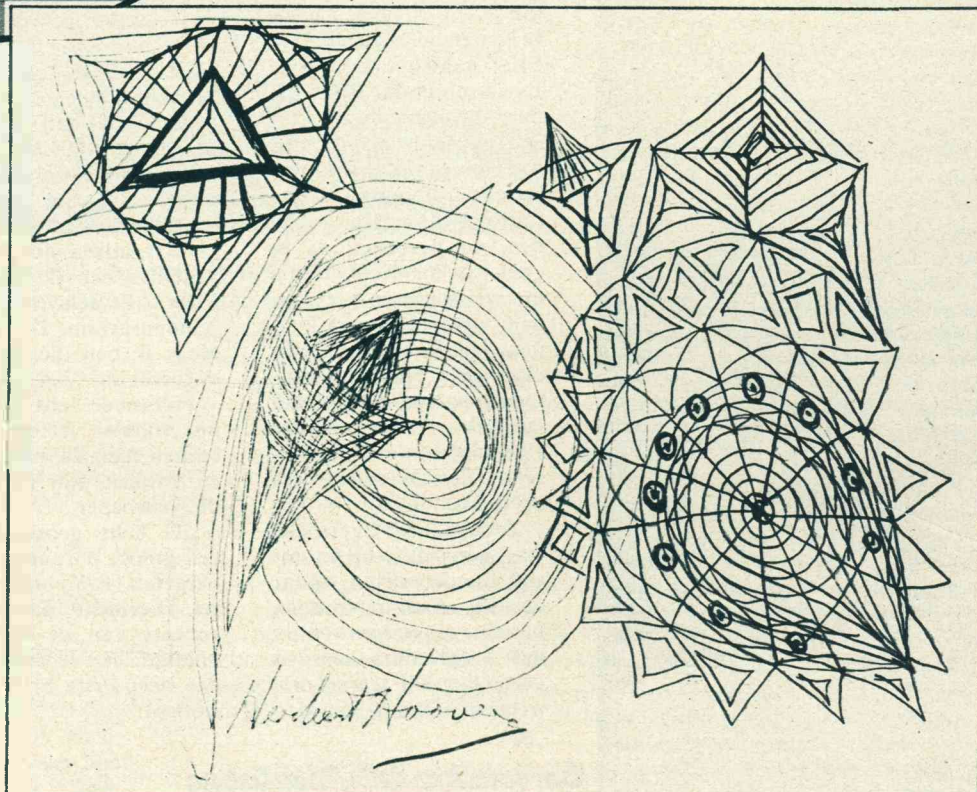
Op zijn boerderij oefent Laval zich in de moeilijke kunst van „toenadering zoeken”, die hem in de politiek zoozeer van pas komt.

Ramsay Mac Donald: het galapak knelt

De president der Ver. Staten, Herbert Hoover, op dienstreis aan boord van den Amerikaanschen kruiser.

Terwijl Hoover geïnterviewd werd teekende hij een stuk papier vol krassen en cirkels. De journalist vroeg hem zijn handteekening er onder te zetten — en zie hier 't resultaat.

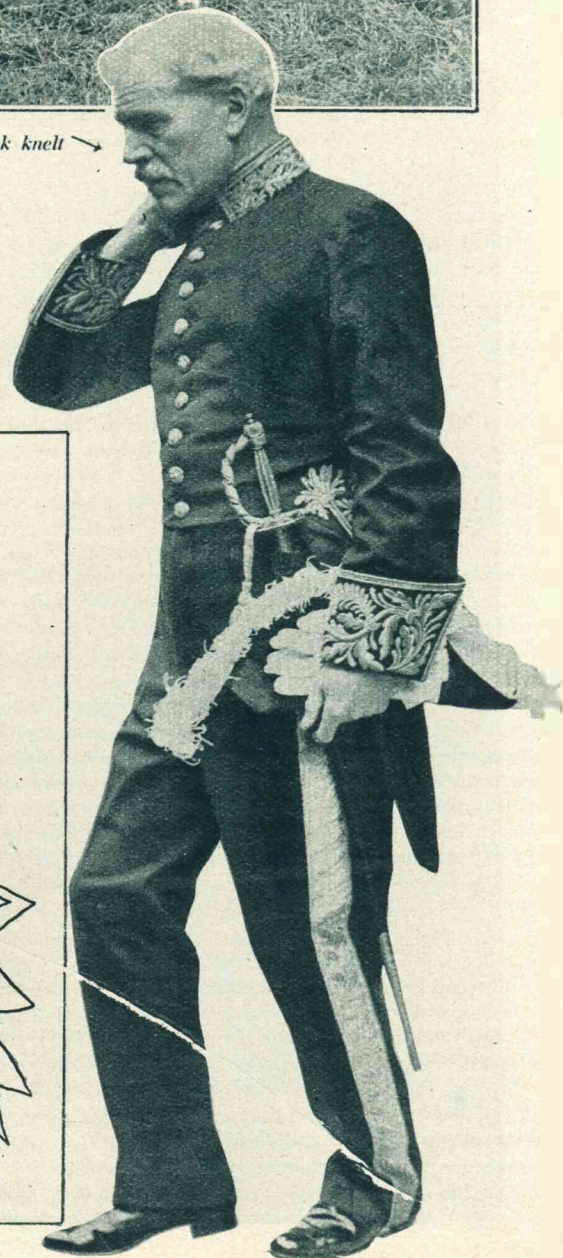
haat tegen 't Czarendom. Zijn oproerige natuur brak door. Hij schaarde zich bij de geheimzinnige socialistische partij in Rusland, werkte altijd in 't donker, verkeerde steeds in levensgevaar, werd ontelbare malen gevangen gezet, naar Siberië verbanen zelfs, werd ten slotte beheerscher der Russen — de „roode Czaar”.... Stalin.

Ver vandaar had 'n andere dorpssmid een zoon, die eveneens het hoofd zou worden van zijn land, van het rijkste land ter wereld. De knaap was met zijn tiende jaar wees; hij werd grootgebracht door arme bloedverwanten. Kwakers, die geen ander ideaal kenden dan „Naasteliefde”. Van zijn vader had hij een trefende liefde voor alle nieuwigheden geërfd, voor de techniek, die nog in haar kinderschoenen rondliep. Hij

werd loopjongen, maar tegelijk knutselaar, in den besten zin van het woord. Hij ploeterde en hongerde zich omhoog tot mijnningenieur, werd zelf exploitant. In den wereldoorlog spijsigde hij een wereld van hongerigen, en werd toen minister en president der Vereenigde Staten van Noord Amerika — Herbert H. Hoover.

Op het Fransche platteland, onder de armsten van het dorp, woonde er een arme kleine, maar buitengewoon vlijtige jongen. Hard vechtend om zijn dagelijksche boterham, altijd even arm, ging hij studeeren en spoedig begon zijn openbare loopbaan. Nu is hij een der voornaamste politieke leiders in zijn land, was tot de vorige week nog minister-president van Frankrijk... Pierre Laval.

In een Fransche havenstad, in donkere steegjes, in de spelonken, waar zich matrozen en allerlei twijfelachtig volk komt amuseeren, leefde een jongen, de zoon van een kleinen kroegbaas, die met groote oogen de misère van het leven om zich heen zag. Hij groeide op als revolutionnair, anarchist, hater der maatschappij. Hij kwam in het Parlement, werd gevreesd, drong omhoog, tot hij aan den top der regeering stond. Met de jaren werd hij de bezonnen politicus en idealist.... Aristide Briand.

Als 't nog winter is, aan den straatweg te De Bildt

DE DICHTER VOOR DE MICROFOON

DOOR
G. GROSS

Den 22en Februari van het jaar 1932 werd de letterkundige Fritz Frier, die in het schoone dorp Blumbeet woonde, door den zender van de nabije groote stad uitgenoodigd, om voor de microfoon uit eigen werk te komen voordragen. Fitz Frier nam het aan. Niet zoozeer, omdat hij zich door die uitnoodiging ver-eerd gevoelde, als wel, omdat hij een kans kreeg, zonder storting van con-tanten naar de stad te rij-den, en bezoeken af te gaan leggen bij redacteurs, die wel eens een vers van hem zouden kunnen koop-en. Het voordragen van eigen werk voor de micro-foon leek hem niet zoo be-langrijk — hij vond, dat zijn werk er niets mee op-schoot, en de toehoorders evenmin.

Zooals hem verzocht was, verstrekte hij vooraf zijn handschriften, opdat die de censuur zouden kunnen passeeren en in het programma worden vermeld; het waren drie werken: „Strijd aan den

Strijd,” „Eén ruiter onder de lammen,” en als grooter werk de satyre: „Wat doet het nachtkastje overdag?”

Een half uur vóór het begin kwam Fritz Frier in de studio. De omroeper kwam hem de hand drukken, want er werd juist een eindelooze pot-pourri gespeeld.

„Haalt 't nou eigenlijk wel wat uit?” vroeg de dichter.

„Wat?”

„Dat voordragen. Denkt u, dat er iemand naar zal luisteren?”

„Och, waarom niet!”

„Volgens uw antwoord vindt u 't mogelijk van wel — maar ik wou graag zekerheid hebben.”

De omroeper zocht een uitvlucht.

„Zekerheid heb je bij de radio nooit. De toe-hoorder laat nooit iets van zich merken — behalve de klachten dan, maar die bewijzen nog niet, dat ze geluisterd hebben. In ieder geval krijgt u een fatsoenlijk honorarium.”

„Ja, dat wel.”

„Geloof u maar gerust, dat de meeste schrij-vers 't alleen om 't honorarium doen.”

„Daar heb ik nooit aan getwijfeld,” zei Fritz Frier. „Ze schrijven eigenlijk óók alleen maar om 't honorarium. De lui, die wat kunnen tenminste. Maar ik ben dichter, en ik beschouw het als een ontheiliging van mijn werk, dat...”

Het roode licht gloeide driemaal achtereen kort op. Blauwe letters maanden: „Stilte.” De om-roeper hief de hand omhoog. Fritz Frier knikte en vouwde zijn papieren open. Intusschen sprak de omroeper:

„U hebt geluisterd naar „Het Tortelduifje,” een groote potpourri uit onbelangrijke werken van vergeten componisten, saamgesteld door Schar-rel. Hiermede, dames en heeren, is het namiddag-concert van de Vereenigde Dorpsharmonieën geëindigd. Ik verzoek u nu te willen luisteren naar den heer Fritz Frier, die voor zal dragen uit eigen werken.”

Toen drukte hij den letterkundige snel de hand en verliet onhoorbaar het vertrekje. Fritz Frier begon.

Een sprookjes-huis. Soesterberg

De gedichten „Strijd aan den strijd” en „Eén ruiter onder de lammen” waren ten einde. Klankloos verstier-
ven ze in de ruimte. Aan niets was
te merken, dat hij gesproken had. De
witte muren knelden stom om hem
heen. Door het kleine raampje, waar-
achter de troon was van den man,
die voortdurend de kracht van het
geluid regelde, kwam eenzaamheid.
Ook die was vertrokken, toen hij
merkte, dat alles in orde was. Hij
zat zeker hier of daar zijn krantje
te lezen.

Reeds was de dichter aan het derde
werk begonnen. Hij las een paar regels.
Hij keek onrustig op. Hij las verder.
Toen keek hij naar het kleine raampje.
De man was nog niet terug. Als hij
nog maar één stem had gehoord!
Als hij nog maar één gezicht had
kunnen zien! Zoo alleen.... zoo
eenzaam.... Plotseling leek hem de
heele geschiedenis uitermate belache-
lijk. Hier zat een volwassen mensch
alleen in een kamertje, in een toe-
tertje; net als kinderen, die in 't don-
ker „Boe-oeh!” roepen of jongelingen,
die in een leege kamer de lucht om-
armen en dansen, en er blozend voor

Mooi hoekje aan één der „diepen” te Groningen

deed gisteren heel ons volk genieten van zijn werken, door middel
van de radio, die hiermede opnieuw zich kweet van haar be-
schavingstaak. Fritz Frier is niet alleen een geboren poëet, hij
is ook een uitstekend voordrager van zijn eigen werken. Van
de drie werken, die wij hoorden, beviel ons wel het beste zijn
geestige, hoewel wat zwaar wijsgeerige satyre: „Wat doet het
nachtkastje overdag....”

Ruïne van het kasteel Goudenstein te Kaarften (Gld.)

WELK BOUWERK IN 1672 DOOR DE FRANSCHEN WERD VERWOEST.

buigen en dank-u zeggen. Hij moest lachen,
hardop. „Wat 'n onzin eigenlijk!” Hij legde het
manuscript neer. „'t Is gewoon malligheid. Er
luistert geen mensch. Hoe lang nog? Nog tien
minuten. Nu zeg ik niets anders meer dan tetterete
— tetteretetteret — tetteret — tetterer-
tetteret — tetteret....”

Negen minuten lang zei Fritz Frier niets an-
ders. Aldoor en aldoor, met een vinger, die de
maat klopte: Tetteret — tetteret — tetteret —
tetteret....”

Toen schoot er een groen lichtje aan. En daar-
onder de woorden: „Einde.”

Fritz Frier zei nog tweemaal tetterefet, en be-
sloot zijn voorlezing met een duik in het manus-
cript:

„En dat doet het nachtkastje overdag.”

Toen drukte hij op den witten
knop aan den rechterkant, als
teeken, dat hij klaar was,
verliet het vertrek, en ging
naar de cassa, om zijn hono-
rarium te innen. Met den vol-
genden trein keerde hij naar
zijn vriendelijke dorpje terug.

Den volgenden dag schreef
de Blumbeetsche Bode:

„Een onzer gemeentenaren,
de jonge dichter Fritz Frier,

De Binnenpoort te Culmborg

SCHILDERACHTIG GOUDA

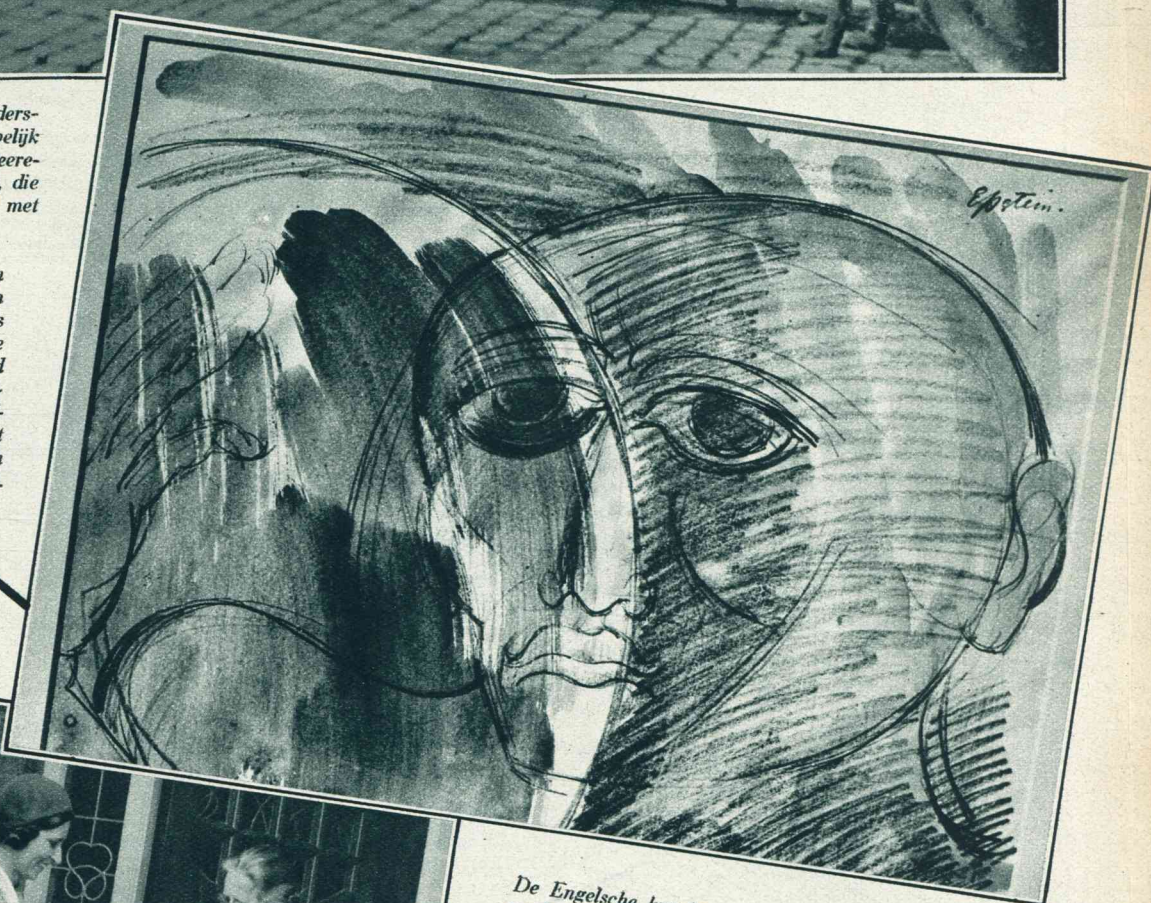

GOUDA, DE VISCHMARKT

Toen een bestuurslid van de herdershondenclub te Berlijn in het huwelijk trad was aan de kerkdeur een eerewachter opgesteld van viervoeters, die bij zijn verschijnen hun „baas“ met luid hulde-geblaf begroetten.

← Te Berlijn is een Amerikaan aangekomen, die beweert van uit de stad Abilene in Texas den weg naar de Duitse hoofdstad achterwaarts loopend te hebben afgelegd. Hij draagt op zijn tocht 'n spiegelbril.

De Engelsche kunstenaar Epstein, die reeds eerder rumoer rond zijn naam en zijn werk veroorzaakte, heeft dit nog doen toenemen door 't exposeeren van dit schilderij, dat hij: „Scheiding van het licht van de duisternis“ noemde.

Londen kent ontelbare melkbezorgsters, maar slechts één melkmeisje. Het is miss Orchin, die men hier een klant ziet bedienen.

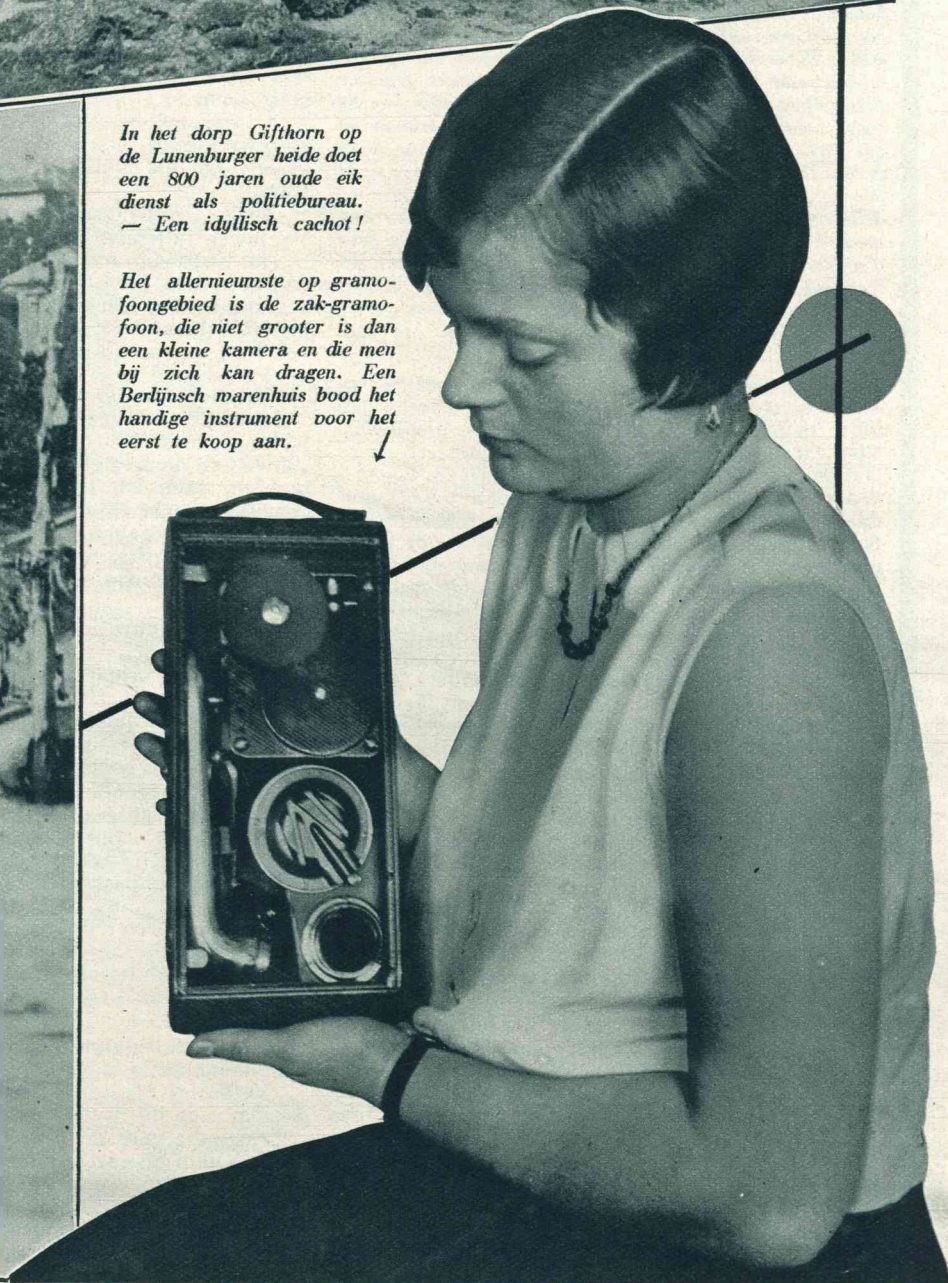
CURIOSA

Te Beikos, een visschersplaatsje nabij Constantinopel, staat in de haven een visscher op dezen hoogen post om zijn collega's te waarschuwen wanneer scholen in zicht komen.

In het dorp Gifthorn op de Lunenburger heide doet een 800 jaren oude eik dienst als politiebureau. — Een idyllisch cachot!

Het allernieuwste op grammofoongebied is de zak-grammofoon, die niet grooter is dan een kleine kamera en die men bij zich kan dragen. Een Berlijnsch warenhuis bood het handige instrument voor het eerst te koop aan.

HERTOG of TUINMAN

Ziedaar een vraag en een titel. Het antwoord op deze vraag vindt u, geachte lezeres en waarde lezer, in den roman die dezen titel draagt en die u bij wijze van premie de volgende week zal worden aangeboden tegen het zachte prijsje van slechts 17½ cent of 70 centen in een luxe prachtband. Zoo ooit, dan is de aanschaffing van een premie-roman thans voor een ieder onzer lezers zeker gerechtvaardigd. Want „Hertog of Tuinman” is een boek dat zijn lezers verwikt en opvrolijkt, hen tevens menig uur geboeid houdt en ontspanning brengt, hetgeen vooral in deze sombere tijden door ieder onzer zoo gewenscht is! Met het oog op het geweldige succes dat onze laatste premieboeken mochten oogsten is de oplaag van dezen roman aanmerkelijk verhoogd, opdat mij niet nederom duizenden abonné's die op het bezit van onze prachtboeken prijs stellen moeten teleurstellen. Het is daarom tevens dat wij u aanraden zoo spoedig mogelijk dit kostelijk boek van den beroemden schrijver Shirley Brander aan te schaffen, als 't eenigszins kan bij eerste aanbieding, daar wij er niet voor kunnen instaan dat ook deze roman, gelijk de vorige, niet binnen enkele dagen is uitverkocht. Onze bezorgers en agenten zijn verplicht u onze premieboeken aan te bieden. Gaarne ontvangen wij desbetreffende klachten, waarvoor portokosten worden vergoed. En de inhoud? Wel, we zullen u even aan de twee hoofdpersonen van dit heerlijke boek voorstellen door een fragment te laten volgen waarin de kennismaking tusschen „haar” en „hem” beschreven wordt.

Iris Wyndham had een heele baan versleten van het weelderige tapijt, dat in haar kamer den vloer bedekte, voor hij bij haar aangediend was. Vier stappen voorwaarts, rechtsomkeert, vier stappen terug. Hoe had hij het durven wagen? Waar haalde iemand ter wereld den moed vandaan te weigeren haar paard te roskammen? Natuurlijk kreeg hij zijn ontslag. Hij zou de poort uitvliegen, zoo snel als het hier nog nooit vertoond was. Zij zou hem naar haar vader, Anthony Wyndham, sturen. En Anthony Wyndham wist, hoe hij met onwillige bedienden moest omspringen.

Hoewel zij groot was, maakte zij toch den indruk van slanke teerheid. Haar schouders waren recht en trotsch, en niettegenstaande het feit, dat zij heel slank waren, ging er toch een zekere vrouwelijke kracht van uit. Haar wenkbrauwen waren zwart als de nacht en lagen als twee fraai gewelfde bogen boven haar oogleden. Fiere, gebiedende oogharen overschaduwden groote, grijze oogen, die soms koud konden zijn als de mist en op andere tijden warm als haar hart. Zij droeg een groene ochtendjapon.

Haar meid kwam binnen en deelde haar mede, dat de tuinknecht buiten wachtte.

„Laat hem binnen komen,” zei Iris met iets hooghartig-gebiedends in haar stem.

Hij trad binnen en bleef vlak bij de deur staan. Zoo, dus dit was zijn meesteres met het koperkleurige haar. Lieve hemel, hoe weinig vrouwen verstonden die kunst groenachtige tinten te dragen, wanneer zij rood haar hadden. Sublieme smaak, concludeerde hij en hij lachte haar vriendelijk toe.

Iris trilde van drift. „Dus jij bent de tuinknecht?” vroeg zij.

„Jawel, juffrouw Wyndham.”

„Ik hoor, dat je opdracht gekregen had mijn paard te roskammen en dit geweigerd hebt.”

„Jawel, juffrouw Wyndham.”

„Waarom weigerde je dat?”

„Omdat ik er niet voor aangenomen ben om paarden te verzorgen.”

„Je bent aangenomen om orders, die je gegeven worden, op te volgen, is dat niet zoo?”

„Orders, die betrekking hebben op den tuin,” antwoordde hij.

„En als ik je nu eens beval... direct weg te gaan... en Lady Jane te gaan roskammen.”

„Het spijt mij geweldig,” zei hij met vriendelijke beslistheid, „maar ook in dat geval zou ik genoodzaakt zijn bij mijn weigering te volharden. Ik ben hier als tuinknecht aangenomen.”

„Je loopt de kans ontslagen te worden, weet je dat wel?”

„Die kans loopen menschen als wij altijd,” was zijn nuchter antwoord.

„Je bent onbeschaamd en weerspannig geweest.”

„Tot mijn leedwezen moet ik dit tegenspreken,” zei Craig. „Ik heb slechts twee feiten geconstateerd. In de eerste plaats ben ik aangenomen om...”

„Ik verzoek je dat niet te herhalen,” zei zij ongeduldig,

„ik heb dat nou al drie keer gehoord.”

„En in de tweede plaats ben ik niet van plan, onder welke voorwaarde dan ook, uw paard te roskammen.”

„Heb je er bezwaren tegen, mij te vertellen waarom dan niet?”

„Allerminst. Uw stalknecht is een onbeschofte, stomme, ongezoeten, met zichzelf ingenomen boerenkinkel. En ik heb nu eenmaal van nature hartgrondig het land aan die verwaten boerenkinkels en ben niet van plan me door hen de wet te laten stellen.”

„Maar ik ben geen boerenkinkel,” zei Iris. Zij deed moeite een glimlach te onderdrukken.

„Daar heeft u gelijk in,” antwoordde hij. En hij onderdrukte zijn glimlach niet, maar lachte breeduit.

„Maar waarom weiger je dan mijn orders op te volgen?”

„Juffrouw Wyndham,” antwoordde Craig nog steeds even beleefd als zeer beslist,

„niets zou mij aangenamer zijn, dan een redelijke opdracht uwerzijds zoo snel mogelijk te mogen uitvoeren. Ik zou bereid zijn trap voor trap de treden van dit kasteel af te kruipen en ze stuk voor stuk te schrobben, als ik wist, dat een dergelijke daad tot uw geluk zou bijdragen. Maar ik hoop, dat u mij begrijpen zult. Als ik nu naar den stal ga en uw paard roskam, heb ik een nederlaag geleden tegenover uw stalknecht. Als ik ontslagen word, heeft hij op dit terrein althans niet gezegevierd. Ik heb voet bij stuk gehouden, zooals het een heer betaamt. Ik heb gezegd, dat ik uw paard niet zou roskammen, en ik blijf bij wat ik gezegd heb.”

Iris Wyndham stampte met haar voet. „En jij durft me hier zoo maar in mijn gezicht te komen zeggen, dat je er den brui van geeft mijn orders uit te voeren? Jij, jij durft dat? En je zegt me dat zoo maar recht in mijn gezicht?”

„Ik zou uw gezicht even goed naar het venster kunnen keeren, als u dat beter bevalt,” mompelde Craig. „Op die wijze kan ik u even goed te woord staan.”

„Je bent ontslagen.”

„Jawel, juffrouw. Mag ik nu gaan?”

„Ja, verdwijen maar zoo gauw mogelijk uit mijn oogen en laat ik je niet weer zien.”

Craig boog. „Het spijt mij, wanneer ik u beleedigd mocht hebben,” zei hij. „Dit is alleen te wijten aan het feit, dat de omstandigheden niet meewerkten.”

„Verdwijen.”

„Jawel juffrouw Wyndham.”

Zij kon het gevoel niet van zich afzetten, dat hij lachte, toen de deur zich achter hem sloot. En zij had vrijwel de overtuiging, dat hij in lachen zou uitbarsten, vóór hij beneden aan de trap was. Een oogenblik dacht zij, dat zij flauw zou vallen van drift. Voor den gek gehouden door een doodgewonen tuinman? Haar driftig heen en weer loopen had eensklaps een einde genomen. „Marie!” riep zij. „Marie! Waar ben je?”

„Hier, juffrouw,” kwam Marie om het hoekje van de deur.

„Loop zoo hard als je kunt en zeg, dat die man terugkomt.”

„Welke man, juffrouw?”

„De man, die zoonet hier was! Die groote... die knappe... ik bedoel dien tuinknecht. Vlug!”

Maar het volgende oogenblik had zij reeds spijt over haar ondoordachte handelwijze. Waarom had ze hem eigenlijk terug laten roepen? Was hij dan misschien niet onbeschoft geweest? Natuurlijk wel. Hoewel hij zich in zijn onbeschoftheid in behoorlijke taal uitdrukte, deed zulks toch niets af aan het feit, dat hij dienst geweigerd had. Wat had zij zich dwaas aangesteld. Zij zou langs de achtertrap verdwijnen. Neen, dat kon niet meer. Hij zou maar denken, dat zij bang van hem was. Op datzelfde oogenblik kwam Marie binnen.

„Hier is de tuinknecht, juffrouw. Hij zegt mij, dat zijn naam Craig is.”

„Verbeeldt hij zich misschien, dat het mij wat kan schelen, hoe hij heet?”

Craig, die voor de deur stond te wachten, lachte. Binnen nam hij snel schuifelende schreden waar. Iris' stem zei: „De gele japon, Marie. Vlug een beetje. Ik bedoel die met de oude kant.”

Toen Marie hem binnenliet, stond Iris bij het

venster. Zij keerde zich om en zag hem koel aan. Zij droeg de gele japon met de oude kant aan den hals. Fier stond zij daar als een prinses, die op haar slaaf neerkeek. De goudgele sleep van haar japon raakte van achteren den grond en liet van voren net even haar fraaie enkeltjes zien. Haar haar stond als een vlammeend aureool uit om haar klein, puntig, wit gezicht. Een zonnestraal, die juist door het venster viel, scheen het eensklaps in laaie vlam te zetten, en hij kon er de oogen niet van afwenden. Zoo perplex stond hij haar aan te staren, dat zij niet kon nalaten te vragen:

„Waar kijk je naar?”

„Naar uw haar,” antwoordde hij, alsof het de doodeenvoudigste zaak van de wereld gold. „Het is zoo mooi.”

„Ik heb je niet naar je opinie omtrent mijn haar gevraagd.”

„U vroeg mij, waar ik naar keek.”

„Bedienden hebben geen bepaalde motieven, wanneer ze ergens naar kijken,” viel zij in.

„U bedoelt, dat verondersteld wordt, dat zij die niet hebben.”

„Mogelijk hebben zij ze wel, maar spreken er niet over.”

„Ben je hier teruggekomen om je onbeschoft spelletje voort te zetten?”

„Ik ben hier gekomen, omdat u naar me gevraagd hebt, juffrouw Wyndham.”

„Ik heb je hier laten komen om je te zeggen, dat je de meest onmogelijke, onbeschofte en slecht-gemanierde tuinman bent, dien ik ooit in mijn leven het ongeluk gehad heb te ontmoeten.”

„Ah,” was alles wat hij antwoordde. „En kan ik nu gaan?”

„Nog niet. Wie ben je?”

„Ik ben Craig, de tuinknecht.”

„Dat weet ik. Ik bedoel... vertel me iets van je verleden. Waar ben je grootgebracht?”

„Nu eens hier, dan eens daar,” antwoordde hij.

„Je hebt meer dan lager onderwijs genoten.” Het leek meer op het constateeren van een feit dan een vraag.

„Ik heb veel gelezen,” zei hij, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken. En als er al een oogenblik een flauwe glimlach in zijn oogen geschitterd had, dan was die onmiddellijk daarop weer weggestorven.

„Ben je altijd tuinknecht geweest?” vroeg zij.

„Och nee,” antwoordde Craig, „er is ook eens een tijd geweest, dat ik een baby was.”

Zij stampte met haar voet. „Waarom antwoord je me niet?”

„Maar ik antwoord u toch,” zei hij, terwijl hij zijn beide handen als verbijsterd naar haar uitstreckte.

„Je draait er om heen.”

„Ieder draait er wel eens om heen.”

„Je doet, alsof je me antwoordt, maar in werkelijkheid smijt je me de vragen weer recht in het gezicht terug.”

„Dat was niet mijn bedoeling,” zei hij ernstig.

„Wat zijn je toekomstplannen? Is het je bedoeling je leven lang tuinman te blijven?”

„Ik zal altijd de bloemen blijven verzorgen,” luidde zijn antwoord. „Bloembetten en bloemen stellen geen lastige vragen en vallen je niet noodeloos lastig met alle mogelijke praatjes.”

„Wil je daarmee zeggen, dat mijn belangstelling in je je niet aanstaat?”

„Moet ik het opvatten als belangstelling, of als nieuwsgierigheid?”

„Van beide een beetje.” Zij ging zitten en keek hem nadenkend aan. Maar zij bood hem geen stoel aan en hij bleef in het midden van de kamer staan. De uitdrukking van zijn gezicht was eerbiedig en vol belangstelling.

Iris zei: „Ik ben zeer boos op je geweest.”

„Jawel, juffrouw Wyndham.”

„Nu ben ik niet boos meer.”

„Ik dank u.”

„Is dat alles, wat je te zeggen hebt?”

„Wat zou ik anders kunnen zeggen?”

„Met het oog op de onbeschaamdheid, die je tentoon gespreid hebt, zou ik zoo meenen, dat je nog wel wat anders zeggen kon.”

„Ik zal op mijn knieën neervallen, wanneer ik daarmede uwe Hoogheid een genoegen kan doen,” antwoordde Craig. Zijn gezicht bleef strak als was het van marmer.

„Je houdt me voor den gek.”

„Ik zou het niet in mijn hoofd durven halen.”

„En toch is het zoo!” Zij stond op en begon opnieuw de kamer op en neer te loopen met licht opgetrokken wenkbrauwen. „Te denken,” ging zij voort, „dat ik je hier laat komen, terwijl je me als antwoord daarop in mijn gezicht staat uit te lachen.”

„Als u 't goedvindt, zal ik verdwijnen” antwoordde hij.

„Je blijft zó lang, tot ik het goedvind je te laten gaan.”

„Jawel, juffrouw Wyndham.” Hij leunde op een voet, terwijl zijn gezicht als uit graniet gehouwen scheen.

Denk er aan, ook dit boek bevat een prijs-raadsel met een prachtige boekenkast als hoofdprijs, benevens Twaalf Geldprijzen!

17½ cent

Binnen Dertig-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 19

Oom Dick, u bent 'n oude mopperpot," verklaarde Sybil, toen haar lachbui over de opmerkingen van den kolonel voorbij was. Ze hing haar tasch met teekengerei over haar arm en ging voort: „Enfin, het zou geen echte picknick zijn, als die niet werd opgeluisterd door uw jammerklachten! Niet doen, hoor!" riep ze kwasi-boos, toen de kolonel haar een kneepje in de gloeiende wangen gaf. „Draagt u mijn tasch maar liever, Oom Dick, dan ga ik de taak van meneer Leslie verlichten bij die zware mand. Hij is niet in een toestand om zulk inspannend werk te doen."

„Ik verzeker u —" begon Bobby, maar het meisje sneed zijn protesten af door een van de handvatten te grijpen en hem vriendelijk, maar beslist te verzoeken zich niet tegen haar besluit te verzetten.

„U moet 'n gehoorzame jongen zijn," zei ze. „Ik ben heusch sterk en gespierd en het is bovendien uitstekend voor mij aan zwaar werk te wennen, want als ik met dien verschrikkelijken Simon trouw, zal er heel wat van mijn krachten worden gevegd. Hij is onbeschrijfelijk lui en zal alles natuurlijk op mij schuiven."

„Waarom trouw je dan met me?" vroeg Simon.

„Omdat je zou sterven van verdriet, wanneer ik het niet deed, en ik heb nu eenmaal een natuur, dat ik geen vlieg verdriet kan doen, dus jou ook niet. Nu weet je het! Schiet nu maar eens 'n beetje op en kies je plekje uit."

„Als ik me niet heel erg vergis, zul je vannacht genoeg hebben om uit te kiezen," grinnikte de kolonel, die achter de dragers van de mand liep, terwijl de beide oudere dames de achterhoede vormden.

„U krijgt niets te eten, Oom Dick, als u niet uitscheidt met uw schandelijke opmerkingen," lachte het meisje en daarop tot Bobby: „Meneer Leslie, wilt u zoo vriendelijk zijn geen inbreuk te maken op mijn aandeel in het gewicht van de mand!"

„Ik hoop niet, dat je bedreiging uitgevoerd wordt," antwoordde de kolonel op de schertsende opmerking van Sybil, „want ik verga van honger. Trouwens, dat schijnt hier in de bosschen de normale toestand te zijn, want aan mijn enkel is ook al iemand of iets aan het bijten!"

„Wel, dat pleit niet voor den smaak van dat iemand of iets!" kaatste zijn aanstaand nichtje onder een algemeen schaterend gelach terug. En de kolonel zelf lachte hartelijk mee.

Het was alles van een weldoende, onschuldige, zonnige vroolijkheid en Bobby voelde een brok in zijn keel komen, toen hij aan zijn eigen eenzaam leven dacht en het vergeleek met dat van deze blijmoedige, hartelijke menschen. Het was de eerste maal sinds hij zijn misdadigerscarrière begon, dat hij spijt voelde, berouw zelfs. Het was onzin, dat wist hij drommels goed, om zich tegenover de stem van zijn geweten te willen verontschuldigen met de verklaring, dat alles anders zou zijn geweest als zijn moeder was blijven leven of als hij niet van zijn zuster was weggegaan. Neen, hij had deze loopbaan welbewust gekozen, met open oogen, uit eigen vrijen wil, hij had de consequenties terdege overwogen en deze voordeelig en aantrekkelijk gevonden. Niemand dan hijzelf had schuld aan zijn mislukt leven... en toch had hij op het oogenblik dezelfde gewaarwording als een verwend kind, dat huilt, omdat het zijn koekje niet tegelijk kan opeten en bewaren.

Met een ruk rechte hij zijn rug en wierp hij het hoofd omhoog. Ondanks alles wat had kunnen zijn, wilde hij aannemen wat de goden hem zonden, en genieten, met volle teugen, van elke minuut van dezen heerlijken middag. En daarna... als hem de rekening gepresenteerd werd voor zijn daden en hij die moest betalen, dan zou het hem veel lichter vallen zijn leed te dragen na dezen dag van wonderlijk-zalig uitstel; hij zou een mooie herinnering rijker zijn om op te teren in de grauwe eenzaamheid van een gevangenis, zelfs om een vroeg en plotseling sterven lichter te maken.

Simon Santley ontdekte de ideale plek: een diepe uitholling, een ravijn haast in het bosch, op den bodem waarvan een helder riviértje klaterde langs bemoste steenen. Halfweg de helling was een plateau, grootendeels begroeid met laag kreupelhout en overschaduw door enorme boomen, waarvan het dichte gebladerte de gloeiende stralen van de Augustuszon belette door te dringen.

„Hier moeten we zijn," kondigde de jonge Lord Santley aan, toen de drie dragers de lunch neerzetten op een open plek in het midden van het plateau. „Er is hier een flinke harde boomstronk voor Oom Dick, als hij daaraan de voorkeur geeft boven zachte takken met bladeren er aan; die tronk is waarschijnlijk vrij van luis, maar ik sta er niet voor in, dat hij geen andere ongerechtigheden herbergt. Maar dat is zijn zaak... Hier aan onzen linkerkant heeft de natuur een armstoel, of beter gezegd een canapé, geschapen voor tante Mary en moeder. Alles wat we te doen hebben is 'n paar takken afsnijden, om hun zetel nog comfortabeler te maken. Dat kon jij wel eens doen, Leslie. Hier heb je een mes. En wij drieën, jonge veulens, zullen ons zoo dicht mogelijk bij de mand installeren — ik zal me waarschijnlijk in hoogst eigen persoon met de zorg voor de dranken belasten."

Vijf minuten later begon de maaltijd en een vreemd stilzwijgen viel over het groepje.

„Wat is het toch heerlijk zoo op je gemak te kunnen eten en niet gedwongen te zijn om den anderen hap een stompzinnige, conventionele opmerking te moeten maken," merkte Simon ten slotte op; het was hem ten eenen male onmogelijk lang na elkaar zijn mond te houden. „Stel déze twee tafereelen nu eens tegenover elkaar: de eetzaal op de Manor, een keurig-gedekte tafel, wij er omheen, ons uitslovend om ons te gedragen als menschen

van de groote wereld, en een onbeduidend gesprek gaande te houden in deze landelijke ongedwongenheid!"

„Wat je daar zegt over de conversatie aan tafel is ongetwijfeld toepasselijk op hetgeen jij gewoonlijk te beweren hebt," viel Sybil hem plagend bij, „dus ik kan me levendig in je gevoelens indenken. En eet alsjeblieft niet al de pasteitjes op, gulzigaard! Geef me er eens een aan, ik kan er niet bij. Au!" viel ze zichzelf in de rede, „daar bijt me iets in mijn been!"

De kolonel gaf uiting aan zijn voldoening door een luiden en langgerekten triomfkreet en Sybil mikte met groote behendigheid een pruim in zijn wijdgeopenden mond.

„We gedragen ons werkelijk als wilden," vond Lady Santley. „Wat moet meneer Leslie wel van ons denken! De Leslies zijn allemaal zoo vrééselijk welopgevoed... dat was, eerlijk gezegd, het eenige gebrek, dat ik ooit bij hen heb kunnen constateeren. Ik denk, dat u in uw kinderjaren ook wel erg achterna gezeten zult zijn..." voegde ze er bij en ze keek Bobby aan, die weer een kleur als vuur kreeg.

Maar Simon redde onmiddellijk de situatie.

„Als dat inderdaad zoo is, moeder, doet u beter een dergelijk onplezierig onderwerp te laten rusten en geen pijnlijke herinneringen wakker te maken. Trouwens, ik weet nog heel goed, dat ik ook ontzettend gebukt ben gegaan onder een last van vermaningen en terechtwijzingen, die ten doel hadden een geciviliseerd mensch van mij te maken — zonder veel succes, zooals u allen weet — dus ik kan me levendig voorstellen, wat die arme Leslie moet hebben geleden!"

„Wat 'n ontzettende leugenaar ben je toch!" riep Sybil in vroolijke verontwaardiging. „Als er ooit hier op aarde een kind verwend is, ben jij het geweest. Meneer Leslie, ik geef u den goeden raad nooit een woord te gelooven van wat hij beweert, tenzij hij kermt: ik heb dorst! Als hij dat zegt, hoeft u niet aan de waarheid te twijfelen."

„Ik heb dorst!" schreeuwde Simon onder algemeen, daverend gelach.

Het was een rakettenspel van onschuldige scherts, prettig om aan te hooren en veilig. Vooral veilig...

„Wel heb ik van m'n leven!" riep het jongemeisje enkele minuten later. „Ik hoor een auto. Wie zou het in zijn hoofd krijgen hierheen te komen? Als het niet op den weg hier vlakbij was, zouden we het op dit plekje niet kunnen hooren."

„Een auto? Wat voor auto?" vroeg de kolonel bruusk en Bobby betrapte zich er op, dat zijn hart onrustig klopte.

„Maar Dick, hoe kunnen we nu in vredesnaam weten wat voor auto het is, zoolang we hem niet gezien hebben?" protesteerde mevrouw Ainsley.

Simon wierp een snellen blik op Bobby's gezicht.

„Kalm maar aan, jongelui," adviseerde hij met zijn gewone luchtigheid, want hij had ontsteltenis gelezen in de oogen van den anderen jongeman. „Ik zal wel eens gaan kijken, wie het durft wagen ons grondgebied binnen te dringen."

Terwijl hij sprak, kwam hij overeind en liep de helling op naar een punt, vanwaar, tusschen de boomen door, het smaragdgroen van een weide zichtbaar was.

„Wat voor auto kan dat zijn?" mopperde de kolonel weer. „Er mogen geen auto's op dezen weg komen — het is particulier terrein, jandorie! Zoolang ik in staat ben die dekselsche belastingen op te brengen en het landgoed aan te houden, zal ik zorgen dat mijn eigendom gerespecteerd wordt."

„Misschien is het een bezoeker," opperde Lady Santley.

„Die moet dan wel buitengewoon verlangend zijn om ons te zien," antwoordde haar zwager schamper. „Bovendien, vrijwel al onze kennissen zijn op het oogenblik aan 't jagen in Schotland. Simon!" schreeuwde hij zóó luid met zijn krachtige commando-stem, dat zijn vrouw de vingers in de ooren stopte en kreunde. „Simon! Zie je iemand?"

„Zuster Anna, zuster Anna!" riep Sybil en het volgende moment kondigden het kraken van takken en beweging in het kreupelhout Simon's terugkeer aan.

Het kostte Bobby Redmayne de grootste moeite om rustig te blijven waar hij was en niet met een paar groote sprongen Simon halverwegen de helling tegemoet te gaan.

De jongeman kwam te voorschijn en maakte een luchtig handgebaar en geen van allen — ofschoon ze hem in gespannen verwachting aankeken — konden ze aan hem merken dat hij inwendig hevig opgewonden was. Maar hij vertrok geen spier, knipte nog niet met zijn oogen.

Snel kwam hij weer op de anderen toe.

„Het is een groote auto," deelde hij mede, toen hij bij het gezelschap terug was — hij haalde zijn sigarettenkoker uit den zak en hield dien Bobby voor — „en voor zoover ik op dezen afstand heb kunnen zien, bevinden zich daarin eenige leden van een broederschap, die ik als de organisatie van mijn natuurlijke en ernstigste vijanden beschouw — met andere woorden, politiebemannen."

Hij bood Bobby zijn sigarenaansteker aan.

„Politie!" herhaalde de kolonel verrast en Bobby stak op hetzelfde oogenblik met bevende hand zijn sigaret aan. „Wat hebben die hier jandorie te zoeken?"

„Waarschijnlijk staat het in verband met de misdaad op Trend Hall," veronderstelde Simon. „Maar houdt u zich maar kalm, Oom Dick; als we

Het liefstalligste dier uit den Dierentuin te Hamburg, de zeehond.

ons heel stil houden, zien ze ons niet en zult u wel aan een arrestatie ontkomen."

"Maar — maar.... wat.... wa...." sputterde de oud-officier, terwijl hij ook opstond.

"Ga zitten en luister," verzocht Simon. "Ze zullen u hooren als u lawaai maakt."

"Maar ze zien den auto immers, uil!" mengde het meisje zich in het gesprek. "En bovendien, waarom zouden we ons verbergen? Ik zou wel graag weten, wat ze hier komen doen."

"Natuurlijk zullen ze den auto zien," gaf Simon met een bevestigend hoofdknikje toe, "en dat is juist het probleem, dat me bezighoudt. Ze zullen hoogstwaarschijnlijk probeeren zoo'n onbeheerden wagen op sleeptouw te nemen of op zijn minst zullen ze hem nasnuffelen; zoo zijn die politiekeerels nu eenmaal — die zijn niet gelukkig, als ze niet ergens hun neus in kunnen steken. Daarom, Leslie, brave kerel, laat nu eens zien, dat je een sportief man bent, die van een grapje houdt en schuif je lang en dun lichaam onder de Daimler. Hij staat op een zacht bedje van takken en bladeren, dus je zult je dierbare botten geen pijn doen, en als ze den auto niet van zijn plaats halen, kunnen ze je niet zien. En als ze er met hun handen aan zitten, is alles, wat je te doen hebt, uit je schuilplaats te springen en te schreeuwen als 'n gek. Dan schrikken ze zich natuurlijk een ongeluk en het zal een les zijn voor die vervelende bemoeials om met hun handen van andermans auto's af te blijven en niet op particuliere terreinen te vrijbuiten."

"Wat 'n krankzinnig idee," vond Sybil, maar ondanks zichzelf moest ze er om lachen.

Bobby Redmayne poogde Simon met een blik te danken, maar de jonge Lord Santley trok hem letterlijk overeind en gaf hem een lichten duw in de richting van den auto. "Het wordt een reuzenmop," lachte hij. "Ik ga met je mee om te zien, dat je er goed onder ligt. Schiet op, kerel, anders zijn ze ons nog vóór!"

"Het is je eenige kans," vervolgde hij tot Bobby, terwijl ze door het bosch naar den weg holden, terwijl het geronk van den naderenden motor hun steeds luider in de ooren klonk. "Ze zullen natuurlijk den auto wel herkennen en anders gauw genoeg er achter zijn, aan wien hij hoort," vervolgde hij, toen Bobby probeerde een dankbetuiging te stamelen. "Maar hoe dan ook, de eenige verklaring, dat ze hierheen komen, is, dat de bedienden hun gezegd hebben waar we zijn. Ze zullen onze voetsporen in het bosch vinden en het eind van het liedje zou zijn, dat je er-bij was, oude heer! We zijn er. Vooruit, onder den auto, en daar blijf je tot ik weer bij je kom. Stop je neus in je zakdoek, want de prikkelende geur van de bladeren kon je anders wel eens aan het niezen maken en dat zou natuurlijk fataal zijn..."

"De anderen zullen het wel vreemd vinden..." hijgde Bobby, terwijl hij onder den auto kroop.

"Laat dat maar aan mij over," antwoordde Simon, die hier en daar wat takken had afgebroken en die om de liggende gestalte spreidde. "Ziezo, hou nu je gemak maar; het komt wel in orde."

En met deze bemoedigende woorden spoedde hij zich den weg terug, dien hij gekomen was en verdween juist uit het gezicht, toen een groote auto over den top van den nabijzijnden heuvel te voorschijn kwam.

"Nu, luitjes," begon Simon, toen hij bij het gezelschap terug was en vóór de kolonel iets zeggen kon, "dat is nu eens mijn speciale liefhebberij en ik

hoop, dat jullie het spel niet zult bederven. Als die kerels probeeren aan onzen wagen te zitten, krijgen ze een reuzenschrik op hun lijf en als ze het niet doen, beteekent het, dat ze hem herkennen. Natuurlijk zien ze onze voetsporen en komen dan hierheen. Maar denk er vooral om, dat jullie, wanneer ze mochten komen, Leslie's naam niet noemt of iets over hem zegt, want hij zou een allerkrankzinnigst figuur slaan, als hij onder den auto vandaan moest kruipen in presentie van die heeren; het is niet bepaald plezierig om je belachelijk te voelen in de oogen van iemand van de politie, nietwaar?"

"Hij verdient het anders wel," mompde de kolonel. "Hij is 'n groote dwaas om zooiets te doen en jij bent nog een veel grootere zot om die malligheid te verzinnen. Je hebt veel van een uit zijn kracht gegroeiden schooljongen met de hersens van een zuigeling! Het was voor jou ook niet verkeerd, als die menschen van de politie eens zagen wat voor idioot je bent!"

Lady Santley wierp zich op als onbewuste en onverwachte bondgenoot van haar zoon.

"O neen, alsjeblieft niet," klonk haar stem bijna smeekend, "dat zou heel onaangenaam zijn voor iemand van Simon's positie."

"Het is niet eens 'n verstandige mop", voegde Sybil spottend aan de woorden van haar aanstaande schoonmoeder toe, "het is alleen maar ontzettend mallootig. Trouwens als het anders was, zou Simon het ook niet bedacht hebben! Maar het zou afschuwelijk voor dien armen meneer Leslie zijn, te voorschijn te moeten komen en door iedereen uitgelachen te worden en ik had grooten lust..."

Hier brak ze plotseling haar woorden af; Simon keek haar strak aan en er was iets in zijn blik, dat ze niet kon misverstaan. Iets smeekends, een dringende bede om hulp. Er bestond een verhouding van innig en snel begripen tusschen hen beiden; ze hielden niet alleen mateloos van elkaar, maar waren kameraden geweest van hun eerste kinderjaren af.

Ze stond op en staarde hem aan.

"Bederf het spelletje niet, meiske," fluisterde hij, "ik zal je naderhand alles uitleggen."

En omdat er een onwrikbaar vertrouwen tusschen hen was, voldeed het meisje aan zijn verzoek, ofschoon ze van zijn zonderling gedrag absoluut niets begreep.

"Goed jongenlief," fluisterde ze terug, "je kunt op me rekenen."

Toen ging ze weer zitten en ze spande haar hersens in om Simon's handelwijze te doorgronden.

Een oogenblik later kwam een lange man in blauw uniform uit het struikgewas te voorschijn.

"Wel verdraaid...." riep de kolonel, "het is de hoofdinspecteur Gosling!"

Maar hij, noch iemand anders van de aanwezigen, behalve Simon, zag, dat het jonge meisje het glas en het bord, die Bobby Redmayne gebruikt had, in de mand stopte.

Het ingespennen peinzen van Sybil Petres was niet vruchteloos geweest.

XVI. HET VIJFTIENDE UUR.

Het spijt mij, dat ik u moet storen, kolonel," begon de lange hoofdinspecteur, terwijl hij salueerde. "Ze hebben mij op de Manor gezegd, dat u hier in de bosschen een picknick hield en daarom ben ik zoo vrij geweest, u op te zoeken."

„Wat is er aan de hand ?” vroeg Ainsley. „Iets niet in orde ?”

„Niet iets, dat u direct betreft, kolonel,” was het antwoord. „U hebt zeker wel van de gebeurtenissen op Trend Hall gehoord ?”

„Inderdaad. Vreeselijk is dat. Vreeselijk ! Maar u hebt den dader te pakken, is 't niet ?”

„Nee, kolonel. Hij is ontsnapt. Stal een pak van den jongen meneer Dimmock en ging er vandoor. Dat is de reden, waarom ik u graag wilde spreken.”

„Mij spreken ? Maar wat drommel heb ik ermee te maken ?” vroeg kolonel Ainsley verbaasd. „U denkt toch zeker niet, dat ik hem verstopt heb ?”

Hoofdinspecteur Gosling glimlachte zonnig.

„Nee, kolonel, natuurlijk niet ! Ik kom u alleen maar verlof vragen om deze bosschen te mogen afzoeken. Wij hebben om het heele district een cordon getrokken van ongeveer dertig mijl lengte, beginnende bij Trend Hall, en uw landgoed ligt binnen dat cordon ; het is mogelijk, dat het tweetal zich hier in deze bosschen schuilt.”

„Tweetal ?” herhaalde Ainsley. „Zijn er dan twee ?”

„Ja, kolonel. Redmayne en de Chinees, John Ling. Maar daar hebt u zeker nog niets van gehoord ?”

„O, u bedoelt Sir Anthony's tuinman. Is die ook verdwenen ?”

„Ja. Alsof hij door de aarde verzwolgen is.”

„Deksels !” riep Simon uit. Er sprak een opluchting uit zijn blik, waarvoor niemand van de anderen een verklaring zou hebben kunnen vinden, als ze het hadden gezien, maar geen van allen merkten ze het op. „Dan is hij misschien de moordenaar en niet die Redmayne.”

„Dat nemen ze in Trendham ook aan en ik geloof, dat ze gelijk hebben. Volgens dokter Dimmock maakte die jongeman Redmayne niet den indruk van een moordenaar. Maar dat kan ik natuurlijk niet beoordeelen.”

„Jullie heeren van de politie zouden in staat zijn je eigen moeder te verdenken,” merkte Simon op.

„Als er een misdaad gepleegd is, is het onze plicht iedereen, die geacht kan worden er iets mee uitstaande te hebben, met critische oogen te bekijken ; dat weet u ook wel, Lord Santley.”

„Dan dankt Lord Santley den hemel, dat hij niet bij de politie is,” verklaarde Simon op beslist toon en Gosling glimlachte toegevend. Sybil zat strak naar hen te kijken, maar zei geen woord.

„Hoe hebt u voldoende mannetjes bij elkaar gekregen voor het cordon ?” informeerde Simon. „Met dat handjevol van hier kunt u toch niets beginnen.”

„Ik heb hulp gekregen van de omliggende plaatsen en de menschen van den bureaudienst moeten ook helpen,” was het antwoord.

„Het is toch verschrikkelijk, verschrikkelijk in één woord,” zei de kolonel nu weer. „Als u het landgoed moet afzoeken, kunt u natuurlijk uw gang gaan. Maar het zal wel het zoeken van een naald in een hooiberg zijn ; ik zou van zoo'n karwei niets moeten hebben. Hoe bent u van plan het aan te leggen ? U hebt er wel een half regiment voor nodig.”

„Ik wilde u juist vragen of ik wat menschen van u kon krijgen, kolonel. Ik hoop, dat u me daarmee van dienst kunt zijn.”

„Dat spreekt vanzelf. Als de politie hulp van burgers requireert, moet die worden verleend.”

„Dank u, kolonel. Het spijt mij, dat ik u last moet bezorgen, maar ik weet in dit geval niet, hoe ik mij op een andere manier redden moet.”

„Wat afschuwelijk toch !” riep Lady Santley, die met gespannen aandacht toegeluisterd had.

„Afschuwelijk ? Wat is afschuwelijk ?” vroeg de kolonel.

„Zoo'n menschenjacht. Dat vind ik afgrijselijk. Ik zou haast medelijden krijgen met zoo'n man, die als een stuk wild wordt opgejaagd.”

„Ik ook,” viel Sybil haar bij. Ze sprak langzaam en nadrukkelijk en Simon wierp een snellen blik op haar. „Ik heb erg met ze te doen,” ging ze voort, „vooral met dien Redmayne, die volgens dokter Dimmock, die met hem in aanraking is geweest, een moord niet gepleegd kan hebben. Gruwelijk gewoon om zoo nagezeten te worden.”

„Jammer, dat ze er zelf aanleiding toe hebben gegeven,” merkte de hoofdinspecteur droog op, „wij hebben er tenslotte

geen schuld aan, dat het noodig is. Wij vinden het evenmin plezierig om een dergelijke achtervolging te organiseeren. Wij doen alleen onzen plicht.”

„Juist, Gosling, volkomen juist,” stemde de kolonel met hem in. „Plicht gaat voor alles. Ik waardeer het, dat de dames hun zachtere gevoelens laten spreken. . . . een vrouw behoort vóór alles een hart te hebben. Maar bij ons mannen is plichtsgevoel een sterker drijfveer dan medelijden.”

„Vooral als je een dergelijk akefietje aardig vindt,” hernam Simon met 'n vleugje spot in zijn stem, „want ik laat me niet wijsmaken, dat jullie politiemannen niet genieten van zoo'n menschenjacht.”

„U beoordeelt ons niet bepaald vriendelijk.”

„Het gaat absoluut niet tegen u persoonlijk. ik bedoel het in het algemeen. Als ik er den moed en de zenuwbeheersching voor bezat, zou ik waarschijnlijk zelf een misdadiger zijn ; maar in elk geval heb ik hun afkeer van het gezag en van de gunstelingen van het gezag met hen gemeen. Ik kan er niets aan doen. Ik denk, dat het aangeboren is ; waarschijnlijk heb ik het van mijn moeder.”

„Simon ! Hoe kom je er in vredesnaam bij !” riep Lady Santley onthutst, terwijl de anderen hartelijk lachten.

„Nu, ik moet weer weg, kolonel,” kondigde Gosling aan, toen het gelach bedaar was. „Ik ga nu terug naar de Manor om met de hoofden van het personeel te praten en ga dan aan 't werk.”

„Dat is het beste wat u doe kunt,” verklaarde Simon, „en ik ga met u mee. Want als ik dan niet in de termen val de opgejaagde misdadiger te zijn, wil ik tot de vervolgers behoren, dan loop ik de pret tenminste niet heelemaal mis. En hoe meer mannen u hebt, hoe liever het u zal zijn, vermoed ik.”

„Ik zal graag gebruik maken van uw hulp, mylord,” was het antwoord en de hoofdinspecteur liet zijn oogen even op Simon's flinke, lenige gestalte rusten.

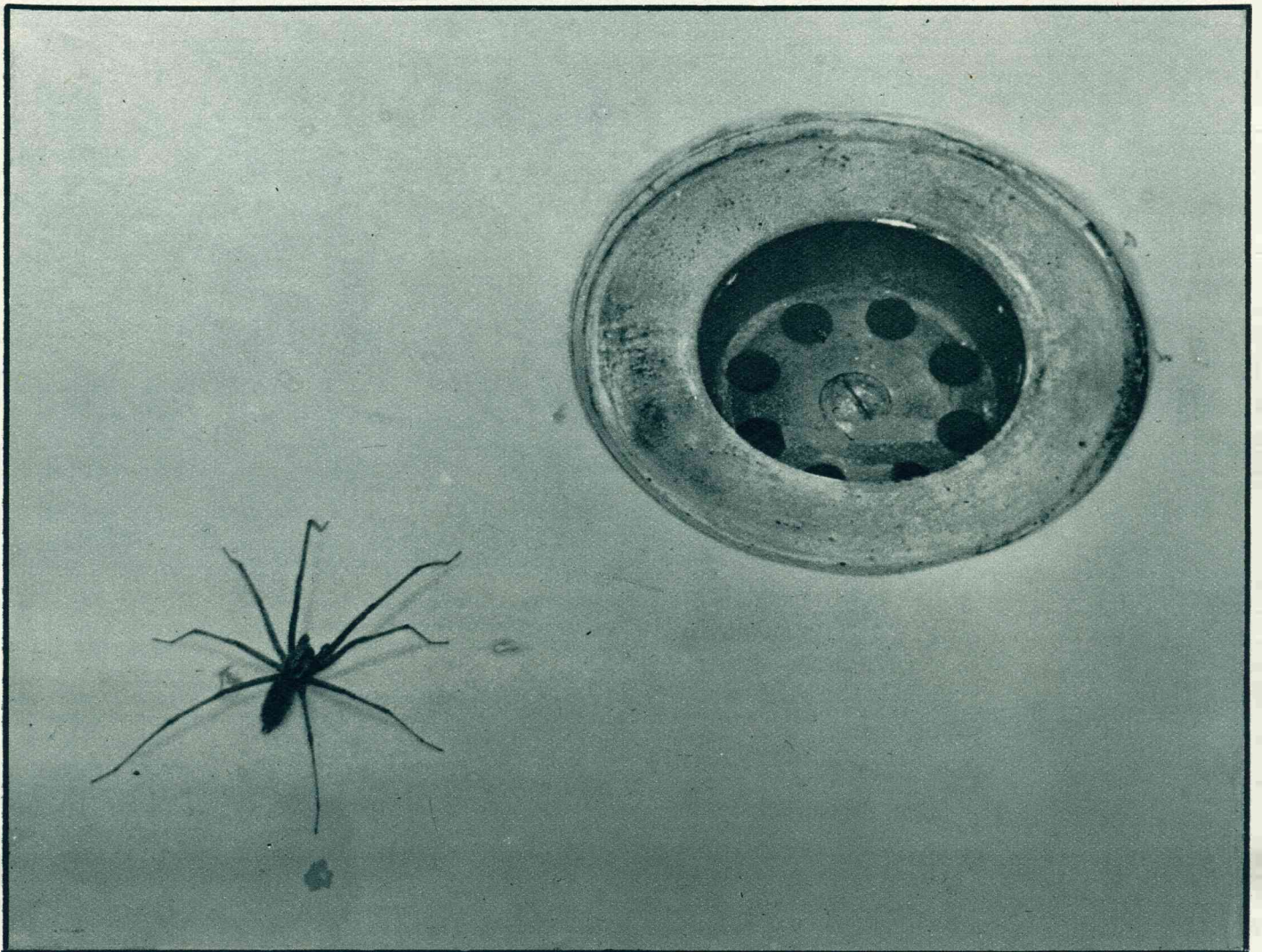
„Ik wilde wel, dat ik jonger en magerder was,” bromde de kolonel, „dan zou ik hier heusch niet op mijn gemak blijven zitten, geloof dat maar vrij. Misschien wil Leslie wel 'n handje helpen, hè ?”

„Misschien,” herhaalde Simon op onverschilligen toon, maar hij wierp zijn oom een vernietigenden blik toe. „Ik zal het hem vragen, als hij vanavond komt. Kom, inspecteur, we gaan. Maar ik zeg u één ding : over *mij* kunt u beschikken, maar u hebt het hart niet mijn mooien, blinkenden auto voor politiediensten te requireeren. Mijn Daimler is in elk geval te goed voor zulk werk.”

Gosling, die zich al met de wonderlijke uitvallen van den jongen Lord verzoend had, grinnikte alleen maar en het tweetal liep tusschen het struikgewas en de boomen door naar den weg.

Simon hield zijn hart vast, dat de agenten, die in den auto van den hoofdinspecteur waren achtergebleven, op de ongelukkige gedachte zouden zijn gekomen het struikgewas door te zoeken, terwijl ze op hun chef wachtten, maar hij zag heel goed in, dat er niets anders op zat dan met eigen oogen te gaan zien hoe de zaken stonden en op het ergste voorbereid te zijn.

(Wordt voortgezet)

Zijn ondergang tegemoet

VROUWENLEVEN

NIEUWE LIJNEN

Het valt moeilijk uit den overvloed en de groote verscheidenheid der nieuwe modellen een keuze te doen voor onze afbeeldingen. Zouden de simpele robes van het modehuis Friedrich in den smaak vallen?

Denk u 'n allereenvoudigste japon van mooie zwart met witte wollen stof, glad het figuur omspannend tot 'n eind onder de knie, waar 'n paar stolpplooien uitvallen of 'n enkele plooï van voren wat ruimte geeft. 'n Ceintuur omspant het middel; de taille wordt van boven gesloten met drie knopen en knoopsgaten tot aan den tamelijk hoogen boord volgens ouderwetsch model. Onder de drie knopen 'n strik en eenzelfde strik onder aan de gladde lange mouwen. Soms ook heeft de taille 'n wit kraagje met kleine V-vormige halsopening, welke met 'n strik wordt afgesloten.

Ook Blanche Lebouvier lanceert eenvoudige modellen van wollen stof, met tamelijk hoogen boord — bijv. 'n soort overgooier, op den rechterschouder met drie knopen en knoopsgaten gesloten over

'n eenvoudige blouse, waarvan de hooge boord aan de voorzijde los blijft en daar verlengd wordt, zoodat de lange einden, met 'n geborduurd rand versierd, als 'n das over elkaar geknoopt worden — 'n lange rechte das dus, als 'n boord opgenaaid tot 'n eind over de schouderaden. Fijne opnaaisels en 'n fraaie ceintuurgesp geven cachet aan zulk een eenvoudige japon. Ondanks den schijnbaren eenvoud zijn de modellen van Blanche Lebouvier trouwens meestal bewerkt genoeg, getuige het hierbij afgebeelde model van beige crêpe de chine, doodeenvoudig van coupe, maar bewerkt met open randen, welke uren en uren van nauwgezetten arbeid beteekenen. Origineel is de knoopsluiting opzij van de taille en de garneering van den rok. Zelfs de manier, waarop de mouwen zijn dicht genaaid, geeft iets nieuws te zien. Of de hooge boord die weer langzamerhand, zooals hier, komt opduiken, zich zal weten te handhaven, zal de tijd moeten leeren.

Over het algemeen worden er veel ceintuurs gedragen over 'n eenigs-

Model van beige crêpe de chine met open gewerkte randen. Zal de hooge boord, die zooals hier, bij sommige nieuwe modellen wordt gelanceerd, zich weten te handhaven?

Links: Toilet van nijlgroen mousseline de soie, met garneering van fijne opnaaisels en kanten entredeux. Rechts: Toilet van zwart crêpe satin met lange redingote en wit vest.

zins vernauwde taille. Het modehuis Francis echter lanceert verschillende modellen zonder ceintuur, welke voor de niet meer slanken onder ons meer flatterend zijn.

Zoo heeft het een fraai model van bewerkte crêpe romain, glad om de taille sluitend tot onder de heupen, waar een in zigzaglijnen aangezette zeer ruime rok het geheel verwijdt. De taille heeft

Elegante wit zijden japon, met randen van zwart fluweel en 'n zwart zijden biais. Zwarte knopen versieren verder dit model met zijn fraaie slanke lijnen.

een soort fichu met aangeknpte mouwtjes, aan den bovenkant tot aan den elleboog reikend en aan den onderkant met 'n punt, iets langer vallend. 'n Sierlijk corsage plooit van voren de fichu samen. Ook maakt het fraaie combinaties van glanzend en dof crêpe satin aan één stuk geknpte japonnen, welke in de taille aan één kant eenigszins ingerimpeld worden. De garneering bestaat dan hieruit, dat de taille van de overigens doffe japon gedeeltelijk en wel in schuine lijnen den glanzenden kant van de stof naar voren brengt.

De hierbij-gaande afbeeldingen geven u nog 'n duidelijker beeld der door Francis gevolgde lijnen. Op de middelste foto 'n nijlgroene mousseline robe, sierlijk gegarneerd met kanten met fijne opnaaisels, welke zich naar onderen toe vernauwen tot 'n vest dat doorloopt tot aan den wijden rok. Aan den

bovenkant worden de opnaaisels in de breedte voort gezet tot halverwege de aangeknpte mouwtjes.

Daarnaast 'n robe van zwart crêpe satin met lange redingote, welke evenals het witte vest, 't figuur slanker doet lijken.

Ook het hierbij afgebeelde derde model van witte zijde is er op berekend, het figuur voordelig te doen uitkomen. Zoowel de schuin over elkaar vallende revers als de golvende lijnen van den rok werken mede tot het verkrijgen van 'n slank geheel. Rok en kraag van dit elegante toilet zijn omzoomd met 'n zwart fluweelen rand, waaraan 'n smal satijnen biesje nog 'n extra chic verleent. Zwarte knopen voltooien de garneering.

PAULA DEROSE.

**Steeds
er aan
denken!**

Er bestaat slechts één Aspirin!

Wel is er veel namaak. Dat bewijst, hoe goed Aspirin is. Het bewijst echter nog lang niet, dat namaak even goed is. Integendeel, alleen de origineele Aspirin-Tabletten met het ingestempelde Bayer-kruis kunnen U de onaantastbare kwaliteit, zuiverheid en onschadelijkheid garandeeren.

ASPIRIN
eenig op de wereld

Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, toch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-6

DDD GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Hierop letten!

Poeders en tabletten zijn alléén echt, als de verpakking voorzien is van den naam Mijnhardt. Let bij het koopen daar speciaal op, want dit alleen garandeert U de echtheid.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat niet.

Ambeien

Vraagt Uw apotheeker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Anusol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

**....Men be-
nijdt mij mijn
slanke lijn.**

Ik kan niet nalaten mijn dankbaarheid te betuigen voor Uw voortreffelijke Facil-Tabletten. Ik heb een kuur gedaan van 3 maanden met 4 buisjes en heb daardoor weer de 6 kilo, die ik aangekomen was, aan gewicht verloren. Het is mijn vriendinnen nu weer aan te zien, dat zij mij mijn slanke lijn benijden.

Uw dankbare
L. O.

FACIL maakt slank zonder het geringste gevaar voor de gezondheid zonder diët en zonder eenigen last te veroorzaken, van welken aard ook. FACIL is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL

Heeft U een BLONDE VROUW?

Dan zult U zeker niet willen, dat haar mooi blond haar donker of kleurloos wordt. Zorgt dan, dat Uw vrouw Roberts Nurblood gebruikt, de speciale shampoo voor Blondines. Nurblood voorkomt het verkleuren en geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

Bij Regen, Wind en Sneeuw

heeft Uw huid bescherming nodig, opdat ze niet ruw wordt. Neem

NIVEA

Het beste is elken avond gezicht en handen grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens uit te gaan, kunt U zich met Nivea licht inwrijven, want ze dringt volledig in de huid door en laat geen glans achter.

Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:
NIVEA: grootste werkzaamheid, laagste prijs.

In doozen van 15, 20, 40 en 90 cts. / In tuben van 35 en 55 cts.

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Mooie, Gezonde Huid
Alle ruwheid en roodheid, pukkeltjes en uitslag, worden weggenomen door

Doozen 30-60-90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

PUROL

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijden, schrijf dan nog heden.

BLOEDARMOEDE BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende ZWAKTETOESTANDEN

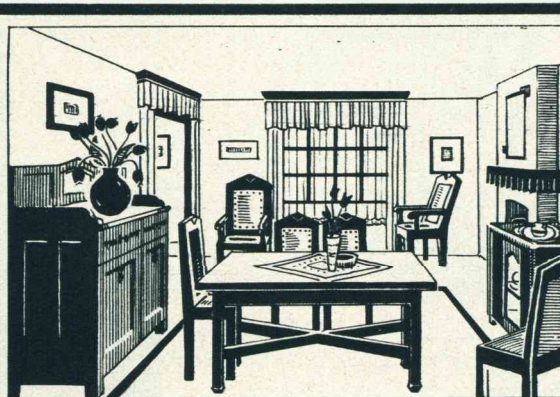
Dr. H. NANNING's

HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.

f 2.60 p. 1/1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch

Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

2 Fauteuils, 4 stoelen met leer f 15.90
massief eiken dressoir = 22.90
massief eiken tafel = 11.90
theemeubel = 7.90

Huiskamer compleet f 58.60

H. TER MEULEN, ROTTERDAM

Hoogstraat

Met alles goedkoper dan wie ook!

Verstopping? Vuile maag misschien? Als niets meer baat, helpt

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering. Adm. G. DE WAARD, Van Heusdestr. 13b TELEFOON 30013 tramlijn 4, 15, 16 en 17. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertabocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschedestraat 56, Schiedam

*Adverteeren
doet verkoopen!*

ZONDER DIEET

ben ik in korten tijd 20 pond lichter geworden door een eenvoudig middel, hetwelk ik iedereen gaarne mededeel. — Schrijf aan Mevr. Noto Haadinegoero, GR 1, Torenstraat 8, Den Haag.

GETS-IT
Geeft verlichting zelfs bij de pijnlijkste
LIKDOORN
Koopt nog heden een fleschje

Kon geen lepeltje opnemen.

Nu tilt hij 100 kilo.

De menschen beweerden, dat hij nooit meer zou kunnen werken. Het 1/2 wel waar, 70 jaar is oud, maar al gauw toonde hij dat de voorspellingen niet uitkwamen. Nu werkt hij soms 12 uur per dag. Maar laat hem 't zelf vertellen:

„Ik ben 70 jaar en het is aan Kruschen Salts te danken dat ik er nog ben. Voorig jaar Kerstmis was ik door reumatiek letterlijk dubbel gevouwen. Ik kon mijn haar niet borstelen, me niet wasschen en zelfs geen theelepeltje optillen. De menschen voorspelden mij, dat ik nooit meer zou kunnen werken. Tegenwoordig werk ik harder dan menig jonge man. Ik kan ongeveer 100 kilo tillen. De menschen zeggen nu dat het een mirakel is. Duizendmaal dank aan Uw Kruschen Salts. Niets anders kan mij zoo goed gezond houden. Ik neem het in mijn thee en heb velen al aangeraden hetzelfde te doen. Ik kon zelf niet in of uit bed komen, evenmin rechtop zitten. Mijn vrouw moest steeds een handdoek om mijn nek doen om me te helpen. Ik gaf dus heel wat last, maar nu maak ik soms werkdagen van 12 uur. Dit heeft Uw Kruschen Salts gedaan.“ G. J.

U moet de reumatiek overmeesteren, voor zij U overmeestert. Wacht niet eerst tot de reumatiek haar mes dieper en dieper in U heeft gezet, en ten-

slotte de gemartelde gewrichten U plat terneer doen liggen. Neen, zoek direct naar de hoofdoorzaak van Uw reumatiek en neem afdoende maatregelen.

Rheumatische toestanden zijn het gevolg van een teveel aan urinezuur in 't lichaam. Twee van de ingrediënten van Kruschen Salts hebben het vermogen urinezuur-kristallen op te lossen. Weer andere dezer zouten sporen de organen aan om deze opgeloste kristallen langs den natuurlijke weg te verwijderen. Behalve deze zijn er nog andere zouten in Kruschen, welke voorkomen, dat het voedsel in de ingewanden kan gaan gisten en tevens zorgen dat urinezuur en andere lichaamsgiften, welke de gezondheid zouden ondermijnen, zich niet weer kunnen ophopen. Bedenk dus wel, dat het de „kleine dagelijkse dosis“ Kruschen is, die Uw lichaam zuivert van urinezuur en U uit de klauwen van de reumatiek houdt.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N.V. Rowntree Handelsmij., Heerengracht 209, Amsterdam C.

De match Vlissingen-Zierikzee 8-1. Voor de goal der gasten. Kokelaar, de Vlissingse aanvoerder, is gevaarlijk voor de verdediging van Zierikzee.

ZEEUWSCHÉ

Zeeland telt vele gymnastiek-vereenigingen, waarvan 'n flink aantal, dat niet zoo heel vaak van zich laat hooren en daarom ook minder bekend is. Toch zijn er vereenigingen, die de goede gewoonte hebben elk jaar, zoo tegen de maand Februari, te laten zien, wat hare leden op de oefenavonden geleerd hebben. Meestal zijn dit avonden, waarop de diverse ouders der adspiranten de verrichtingen van hun kroost komen gadeslaan. Men mag op die avonden geen buitengewone prestaties verwachten op turngebied. Het grootste deel van de uitvoerenden zijn beginnelingen, die voor een groot deel nog door de zenuwen overmeesterd worden.

Toch hebben die uitvoeringen een groot nut, daar zij een goede propaganda vormen voor de lichamelijke ontwikkeling. Een flink aantal menschen wordt door middel van zoo'n uitvoering bereikt, de adspiranten spreken met enthousiasme over de komende uitvoering en brengen er zoo onwillekeurig hun vriendjes en met die vriendjes hun ouders er toe, belangstelling te gaan toonen voor het turnen.

De gymnastiek is wel een van de takken van sport, die ons het meeste aantrekt, daar de uitvoeringen, zooals wij er vorige week één meemaakten van de turnvereeniging „Wilhelmina” te Middelburg, zoo geheel vrij blijven van het wedstrijdwezen. Er wordt op dergelijke uitvoeringen zoo geheel voor het genoegen gewerkt, waardoor verschillende onaangenaamheden, welke iedere wedstrijd nu eenmaal schijnt te moeten meebrengen, achterwege blijven.

Wij willen eens kijken, wat de leden van Wilhelmina gepresteerd hebben, doch zullen geen der afdeelingen in het bijzonder noemen, daar alle

SPORT

hun best hebben gedaan er iets goeds van te maken. Zoowel de meisjes, jongens, dames als heeren hebben getoond, met den noodigen ernst te hebben geoefend en wij hebben een oogenblik

voor de sport, die men zich denken kan. Toen begonnen de verschillende oefeningen en wanneer wij eerst even de adspiranten mogen noemen, dan viel het op, dat de meisjes met meer accuratesse werkten dan de jongens. Toch waren onder deze laatsten ook verschillende manneken, die zich buitengewoon goed weerden. Het werk der heeren trok vanzelfsprekend de meeste belangstelling en dit wel terecht. „Wilhelmina”, beschikt over een troepje turners, die er zijn mogen. Het was al geruimen tijd geleden, dat wij zoo goed hadden zien werken. Het nummer Vrije Oefening volgens oud systeem werd zeer goed uitgevoerd. Er werd in dit nummer keurig gewerkt en vlot werd het zware nummer afgewerkt.

Aan het hoogrek werd eveneens flink gewerkt, terwijl brug en paard niet minder goed waren. Alles bij alles genomen kan „Wilhelmina” op een geslaagden avond terugzien.

Deze week komt Achilles aan de beurt met de uitvoering, welke de volgende week wordt voortgezet. En zoo komen wij langzamerhand van den voetbal over de gymnastiek op de atletiek.

„Zeelandia” te Hansweert zal hier de rij openen met een veldloop op Zondag 28 Februari, gevolgd door „E.M.M.”, eveneens met een veldloop op Zaterdag 5 Maart. Voor deze laatste ontmoeting vernamen wij, dat de hier bekende looper Jan Zeegers heeft ingeschreven.

Tot de nog niet geplaatste elftallen van derde klassers in onze provincie behoort ook Zierikzee. Hierboven deze ploeg, welke Zondag Vlissingen in topporm aantrof en met niet minder dan 8-1 ten onder ging.

verbaasd gestaan over de prestaties, welke dezen avond geleverd werden. Tot onze schande moeten wij erkennen, dat het ons niet bekend was, dat op dit gebied zulke goede werkers in de Middelburgsche vereeniging gevonden werden.

Wij hebben den geheelen avond door genoten van goede sport. Vooral ook door een goede indeeling van het programma was het mogelijk de aandacht een geheel avond bij 't werk te houden, iets wat ons nu niet altijd gelukt is op 'n gymnastiekuitvoering. Reeds 't opmarcheeren der kleine en groote turners en turnsters, voorafgegaan door het vaandel, was een aardig gezicht. Jonge frissche flink gebouwde menschen trokken in lange rij door de zaal en vormden de mooiste propaganda

Nieuws uit den Zeeuwschen voetbalbond. Racing Club Souburg behaalde het eerste kampioenschap in de Z. V. B. Zondag werd voor de ontmoeting met Hansweert II de kampioenslag geheschen.

↓ Dorpsgezicht te Koewacht met op den achtergrond het Belgische kerkje. Hollandsch en Belgisch Koewacht loopen hier in elkaar.

↙ Bij de pomp. De waterbron in Zeeuwse-Vlaanderen. (Heikant). ↘

STEDESTEMMEN

Cadzand

't Is altijd een aanbeveling
in het heele Zeeuwsche land,
als je trots en fier kunt zeggen:
'k Kom uit 't landje van Cadzand!

't Schijnt, daar wonen enkel menschen,
opgeruimd en blij van zin;
Als je eens hartelijk wil lachen,
Ga je maar dat landje in.

Tjonge, ja, je zou toch zeggen,
wat een naam toch al niet doet!
Als j'een badplaats aan gaat leggen,
stroomt er heen een menschevloed.
Vroolijk zijn met zulk een crisis,
doet de menschenharten goed!

Waterhalen op Walcheren
(Grijpskerke).

↙ Aardig Dorpskiesje
te Groenendijk. ↘

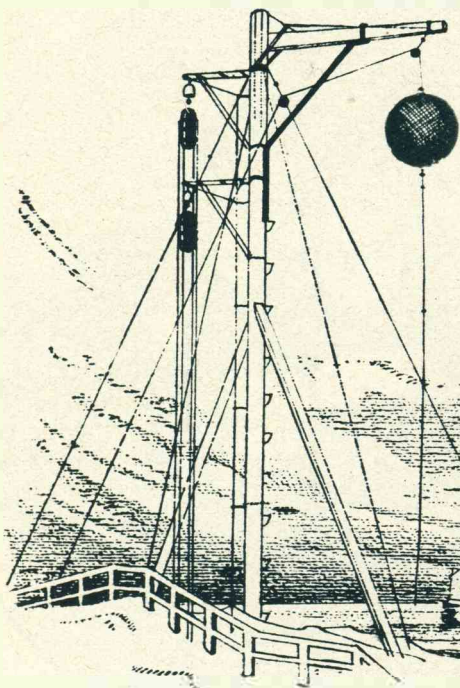

Aan den voet van de oude Kerk te Nieuverkerk (Duiveland).

↙ Dorpsrust te Oud-Sabbinge (Zuid Beveland). ↘

UIT ONZE
PROVINCIE

Weest op Uw hoede voor een kaal hoofd!

Lees hoe Silvikrin helpt

Jan van Ees

van het Hofstadtooneel
zegt:

„Silvikrin is volmaakt”.

Jan van Ees

Nog frapperanter zegt: Louis van Gasteren

Wie geen kale plekken
wil zien, moet Silvikrin
gebruiken. Ik ben ver-
rukt over Silvikrin. Het
haar wordt heerlijk zacht,
krachtig en glanzend
van gezondheid.

Comfasterey

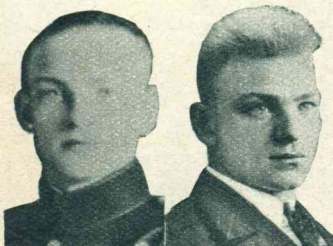

In dezen tijd van kort haar lijkt 't prachtige lange haar van

Mej. Carpentier
een sprookje. Maar het
is werkelijkheid. Mej.
Carpentier zegt:

„Ik denk met vreugde
terug aan den dag dat
ik Silvikrin leerde ken-
nen. Ik wil het niet meer
missen. Mijn haar is vol
en glanzend geworden”.

Wij besluiten deze korte rij (duizenden
andere attesten liggen voor U ter inzage)
met deze twee merkwaardige foto's
van den heer

W. Martijnse

die schrijft:
Ik verloor in een
half jaar mijn haar
bijna geheel en al.
Silvikrin heeft mij
verbaasd gehol-
pen. Hierbij 2 fo-
to's. Het verschil
is wel zeer groot.

Een kaal hoofd — het schrikbeeld voor iedereen,
die waarde hecht aan een goed uiterlijk. Wat hierna
volgt, klinkt haast ongelooflijk, maar het is waar:

Kaalhoofdigheid, haaruitval en roos en al de vele
ongemakken van slechten, leelijken haargroei kunnen
thans eindelijk geheel worden genezen.

Dr. Weidner, de beroemde natuurkundige, heeft na
jarenlang, onvermoeid werken een prachtig middel
gevonden. Honderdduizenden hebben hierdoor reeds
hun vollen, gezonden haardos teruggekregen.

Aan welke kwaal U ook lijdt: Vettig haar, roos,
afbreken van de haren, slijten aan de punten, dor
droog haar, sluik, krachteloos haar, kale plekken,
haaruitval of kaalhoofdigheid, Silvikrin, dit is de
naam van Dr. Weidner's vinding, helpt U. Het wekt
de verzwakte, uitgeputte haarwortels tot nieuwe
haarproductie op.

Dit is het groote geheim

Silvikrin is een oplossing van gezuiverd, volkomen
gezond menschenhaar en het bevat dus: Cystine,
Cysteïne, Tyrosin en Tryptophaan, allen stoffen,
die voor den haargroei onmisbaar zijn. Geen enkel
ander middel ter wereld kan deze stoffen bevatten,
omdat de bereiding gepatenteerd is.

Silvikrin wordt op verbluffend eenvoudige wijze
in de hoofdhuid gemasseerd, de haarwortels nemen
het op en worden daardoor gevoed.

Het klinkt verbazend eenvoudig maar het helpt schit-
terend. Reeds na enkele dagen is de roos ver-
dwenen. Uw haar wordt weer sterk en kracht'g.
Het is op weg om heelemaal gezond te worden.

Het groeit weer!!

75.000 à 100.000 haarwortels verzorgen den haar-
groei en moeten regelmatig worden gevoed. Wan-
neer de organen dit niet meer kunnen doen, dan
helpt alleen Silvikrin.

Laat U volledig inlichten over Silvikrin. In het
korte bestek van deze advertentie kunnen wij niet
alles zeggen. Daarom is een boekje samengesteld,
waarin de vinding van Dr. Weidner op onderhou-
dende, interessante wijze is beschreven en dat U
antwoord geeft op vele vragen.

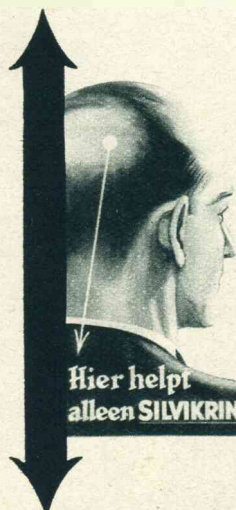
Vraag het boekje door nevenstaanden bon. U ont-
vangt dan tevens een groot pakje Silvikrin Sham-
pooon, dat U zal bewijzen welk een weldadigen
invloed Silvikrin op Uw haar heeft.

Maar post den bon nog heden, van uitstel komt
atstel. Morgen vindt U het blad niet meer terug en
het zou U spijten.

Hier is de wetenschap, op wier
uitspraak de roem van Silvikrin
gegrondvest is

De volgende geleerden schrijven Silvikrin dage-
lijks voor en bevelen het met overtuiging aan:

Prof. Dr. Rud. Polland.	Dr. Prins.
Prof. Dr. Wolvart.	Dr. Klapper.
Prof. Dr. Friedenthal.	Dr. Speijer.
Prof. Dr. Abel.	Dr. Weinberger.
Dr. Meijer-Wijl.	Dr. v. d. M.
Dr. G. W. A. P. Dir.	Dr. Sostero, (Italië).
Geneesheer in N.-O.-I.	en vele, vele andere.

Vul den bon direct in en
post hem nog heden in
een gesloten envelop. 20
cts. postzegels insluiten.
Als brief frankeren. U
ontvangt dan een schat
van wetenswaardigheden
en een groot pakje Sil-
vikrin Shampooon (voor
6 wasschingen), dat het
werkzame Silvikrin bevat.

Hier is Silvikrin Een groote proef

Post den bon nog heden, van uitstel komt afstel.

Aan Laboratorium Silvikrin
Verlaatsstr. 52 56 - Rotterdam

Hier uitknippen
BON

Als lezer van „Ons Zeeland” verzoek ik U mij
zoaals in Uw advertentie aangeboden, te zenden:

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar”.
2. Een groot monster Silvikrin Shampooon voor 6 hoofdwasschingen.
3. Een monster Silvikrin Haarwater.
4. Attesten van Doctoren.

Ik sluit hierbij 20 cents aan postzegels
in ter vergoeding van kosten en porto.

Naam: _____

Straat: _____

Plaats: _____

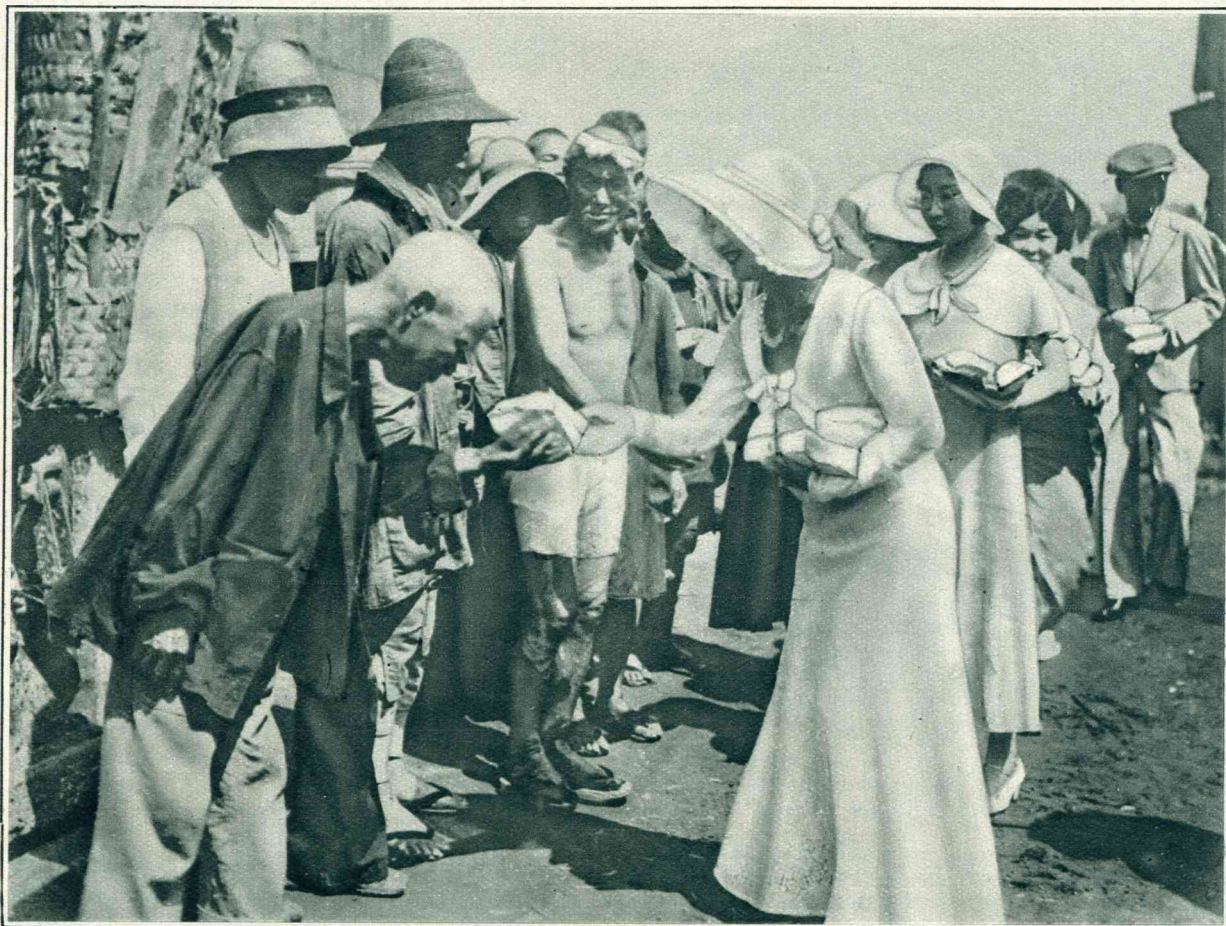
102

Hier uitknippen.

Weelderig Haar door Silvikrin.

In Silezië hield de Duitsche Rijksweër oefeningen op ski's in 't gebergte. 'n Scherpschutter oefent zich.

Na een succesvolle tournee door Amerika keerde de Japansche sopraan zangeres Miyagawa in Tokio terug. In de armenwijken der stad deelde zij geschenken uit.

Een hevige aardbeving teisterde de stad Santiago op Cuba. De in een der hoofdstraten aangerichte pernwöesting.

BUITENLANDSCHE
FOTO'S

Eind Februari zal te Londen het huwelijk worden voltrokken tusschen Prins Lennart van Zweden, zoon van prins Wilhelm en kleinzoon van den regerende Koning Gustaaf, die zijn toestemming heeft geweigerd, en mejuffrouw Karin Nissvandt, dochter van een hoogen staatsambtenaar. Het a.s. bruidspaar liet zich ten huize van de familie Nissvandt fotografeeren.

Zuiver

van samenstelling,
natuurlijk
van kleur

*Zelfs in kalk-
houdend water
geeft Palmolive
binnen weinige
seconden een over-
vloedig schuim,
waardoor gron-
dige reiniging der
huid gewaar-
borgd wordt.*

Er zijn honderden soorten zeep ver-
krijgbaar . . . maar slechts van weinige
wordt de samenstelling bekend ge-
maakt. Wij vertellen U echter gaarne,
waaruit Palmolive zeep wordt bereid!
Zij bevat uitsluitend zuivere olijf- en
palmoliën, zonder verfstoffen. Even-
min wordt deze zeep chemisch ont-
kleurd - en zij behoudt daardoor haar
natuurlijke zuiverheid en zachtheid.

20
cent
per
stuk

Wat
ONS ZEELAND
U allemaal geeft
voor **12½ ct.** per week:

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actuele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist”, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevalverzekering voor abonné's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

Een heele week ontspanning, afleiding
van den dagelijkschen sleur voor maar **12½ cent**

Laat u niet misleiden door goedkoopere prijzen

Wilt u werkelijk succes hebben met
bloembollen en planten
koopt ze dan bij onderstaand
adres en u blijft vaste afnemer

PAKKET I f 2.-

25 Gladiolen, zalmkleurig
25 „ rood
25 „ blauw
25 „ wit

PAKKET II f 2.-

25 Gladiolen
25 Montbretias
25 Anemonen
25 Lelietjes van Dalen
25 Klaver vier

PAKKET III f 3.-

10 Trollius
10 Delphiniums
10 Herfstasters
10 Dubbele Dahlias

PAKKET IV

is inhoud van pakket II en
III en wordt als reclame-
pakket verzonden voor
f 4.50

STEEDS VOORRADIG:

Dubb. Dahlias p. stuk 10 ct.	Helianthus . per stuk 7 ct.
Spiraeas . „ „ 10 „	Herfstasters . „ „ 5 „
Trollius . „ „ 10 „	Delphiniums . „ „ 5 „
Tijgerlelies . „ „ 10 „	Begonias . „ „ 5 „

en andere soorten, alles prima kwaliteit.

Tevens 10 pakjes bloemzaad voor f 0.75
gekeurd soort-echt zaad, in soorten als Asters, Zinnias,
Phloxen, Lathyrus, Anjers, Muurbloemen enz.

Verzending franco rembourss of na
storting op Postrekening No. 191214

P. C. HEEMSKERK Hz.
HILLEGOM

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het om-
lijsten van platen, etsen en
foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Koud en guur!
Voor Uw huid

Prijzen van 20-30-45 en 75cent

Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee
waaiersfauteuils en 4 stoelen met veeren en
crinivulling, bekleed met moquette of velours
f 59.-, f 69.- enz.

f 49.-

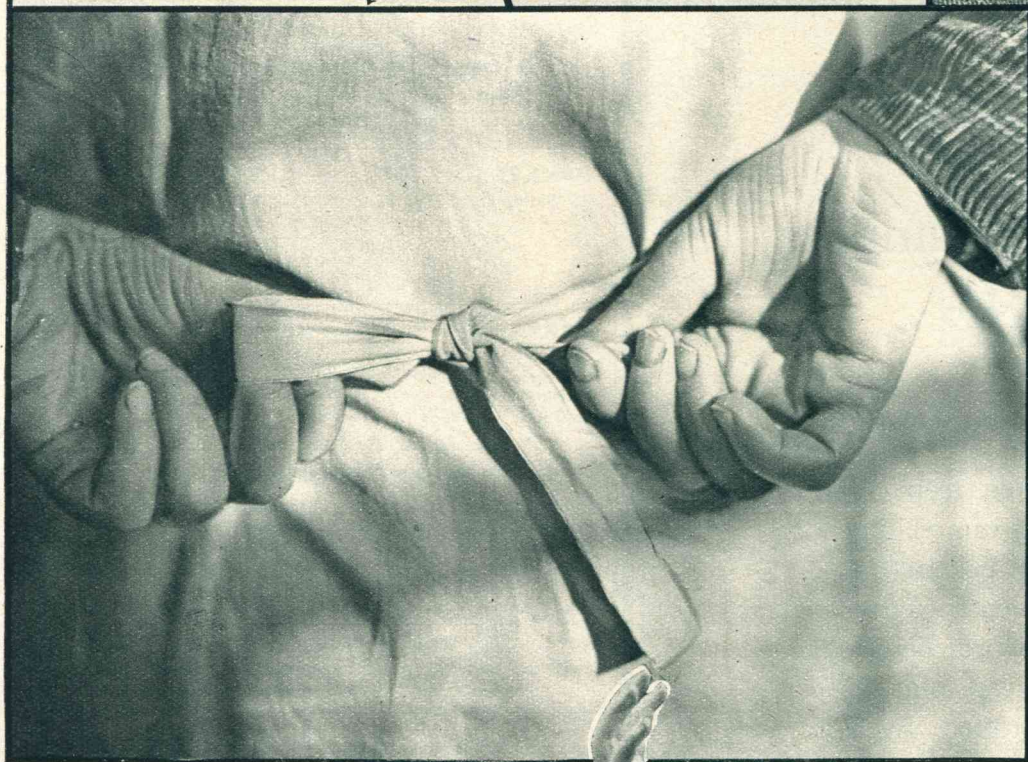
H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 Rotterdam

Tegen roode handen: Crème Leodor

De verkoelende en geneeskrachtige werking van de sneeuw-witte Crème Leodor komt vooral tot haar recht, wanneer de handen en het gezicht ten
gevolge van de koude in den winter zeer rood geworden zijn. Ook wanneer de huid gevoelig is en openbarst, bewijst de crème voortreffelijke diensten
tegen de zoo lastige jeukprikkeling en tevens als onderlaag voor poeder. Tube 35 cent en 60 cent, waarvan de werking nog verhoogd wordt door
Leodor Edel-Zeep, 30 cent per stuk. Verkrijgbaar in alle zaken, welke Chlorodont verkoopen.

Zie toch eens, hoe deze handen,
Knoopen vlug de schortebanden.

Andere liggen werkeloos
Op de knieën voor een poos.

ZEEUWSCHE FILM

En deez'forsch gespierde hand
drijft de ploegschaar door het land.

't Kinderhandje grijpt geducht
Naar een stofje in de lucht.

Handen van een minnend paar
Zoeken altijd naar elkaar.

Uit de hand voorspellen? Mis!
Maar geloof dat 't zeker is:
Elk heeft zijn beteekenis!

